ADRESSES:
Sekrétaire Général John Andersson, Box 415
STOCKHOLM 1, Suède

ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

Nummer 9 Stockholm den 10 september 1951

NAZISM OCH MILITARISM ÅTERUPPSTÅR I DAGENS TYSKLAND

En av andra världskrigets stora uppgifter för de allierade var, enligt vad deras stora ord förkunnade, att krossa och för alltid förinta fascism, nazism och militarism. Särskilt riktades dessa ord mot de reaktionära makter som den gången härskade i Tyskland. Den konferens som de allierade statscheferna Churchill, Stalin och Roosevelt höll 1945 på Krim deklarerade bland annat:

> "Vi är beslutna att avväpna och upplösa alla väpnade styrkor i Tyskland, att avlägsna eller förstöra all tysk industri som kan användas för krigsproduktion, att snabbt och rättfärdigt straffa alla krigsförbrytare, att utplåna nazistpartiet och avlägsna alla nazistiska och militaristiska inflytanden ur förvaltningen och ur det tyska folkets kulturella och ekonomiska liv. Det är icke vårt syfte att förinta det tyska folket, men först när nazismen och militarismen utplånats blir det hopp om ett anständigt liv för tyskarna".

fe/Liknande uttalanden som det i Krim gjordes av de allierade statscheferna och dess regeringar vid upprepade tillfällen under andra världskriget.

Nu, sex år efteråt, kan man fråga sig vart alla dessa stora deklarationer lett, var de hamnat. Man tycks ha fullständigt glömt dem. I varje fall har de icke omsatts i praktiken.

Först bröt Sovjetunionen mot dessa deklarationer. I Östtyskland har sovjet byggt upp en ny fruktansvärd militärapparat. Denna ledes i stor utsträckning av Hitlers reaktionära generaler. Väl är det sant att bolsjevikerna likviderat åtskilliga nazistiska element, förmodligen i brist på deras tjänstvillighet gent emot sovjet, men en mängd nazister gör i dag tjänst i Östtysklands polisformationer och anlitas också inom statliga och kommunala institutioner. De fortsätter i många fall sin gamla uppgift men nu under nya diktatorer och härskare.

I Västtyskland gör sig samma tendenser gällande. Av allt att döma med ockupationsmyndigheternas tillåtelse och delvis gillande. Särskilt har denna tendens klart framträtt under det senaste året och under denna tid tagit mera fast form.

I en undersökning som judarnas internationella sammanslutning WJC företagit, och vilken offentliggjordes den 29 juli i år framgick, att i Västtyskland många ökända f.d. nazister som tjänstgjort i det nazistiska utrikesministeriet nu innehar inflytelserika poster. WJC har vidare erfarit, att förbundsregeringen ämnar utnämna ytterligare ett antal nazister till viktiga befattningar inom den politiska avdelningen, protokollbyrån och fredsbyrån som alla sorterar under utrikesministeriet.

WJC framhåller ytterligare bland annat att bland de nyutnämnda ämbetsmännen märks William Melchers, visechef för personalavdelningen, som på Hitlers tid var chef för Nära österna-avdelningen och som stod i förbindelse med stormuftin; dr Kurt Heinburg, ansvarig för judeförföljelserna på Balkan; Werner von Bargen, medlem av utrikesministeriets rättsavdelning, förut ministeriets representant i militärkommandot för det ockuperade Belgien; Herbert von Strempel, förste sekreterare vid den nazistiska ambassaden i Washington mellan 1938 och 1941; dr Hans Schwarzmann som var förbindelseofficer mellan Ribbentrop och nazistambassadören i Frankrike, Otto Abetz; Hasso von Etzdorf; dr Mohr, som var en av de ansvariga för deporteringen av Amsterdams judar; dr von Rintelen, ansvarig för utrotningen av Rumäniens judar; dr von Grundherr, medansvarig för den nazistiska utrotningspolitiken; dr Theo Kordt och dr Becker, f.d. Gestapoman.

En hel del riksomfattande och lokala nazistorganisationer har bildats vilka begynt sitt arbete. Bland dem kan nämnas det nynazistiska rikspartiet SRP som står under ledning av Ernst Remer. Hitlers stormtrupper SA har likaledes uppstått från sitt högst tillfälliga avbrott efter initiativ av en f.d. nazistofficer från marinen, Karl Heinz Neumann. Den nya frikåren har anammat alla de symboliska emblem och beteckningar som förut tillhört nazismen. Hakkorset har bytts mot ett svart järnkors med röd-vit kant och de nya SA-avdelningarna bär beteckningar som "Landsberg" och "Marskalk Petain" och "Dönitz".

En hel flora av militärföreningar har växt fram som svampar ur jorden och alla har mer eller mindre nazistisk och reaktionär militaristisk karaktär. De har tagit sig olika namn. Hitlers fallskärmsjägare har exempelvis bildat en organisation som kallar sig "De gröna djävlarna". Denna formation står under ledning av general Bernhard Ramcke, nyss frigiven från ett franskt fängelse där han som krigsförbrytare suttit inspärrad. Afrikakämparnas förbund är en annan militärorganisation som har bildats. Stalhelmsorganisationen är också återuppstånden. Ett tyskt soldatförbund har bildats konstituerat av lokala soldatföreningar som enligt vad den tyska pressen meddelar har ett 30-tal förutvarande generaler och amiraler från Hitlers f.d. krigsmakt som ivriga understödjare och medverkande.

Den är således den gamla reaktionära och nazistiska militarismen som på nytt har återuppstått i Tyskland. Det är grupper som en dag kommer att stå i spetsen för Tysklands nya militära formationer som västmakterna, framförallt då Amerika, just nu är så ivriga att bygga upp. Dessa formationer skall byggas upp som ett värn för friheten - eventuellt i förbund med Francos fascistiska falangistformationer.

Av allt att döma är det arbetande folkets stora flertal i Tyskland dock emot att den tyska militarismen byggs upp på nytt. Det tyska folket vill säkerligen som andra folk leva. De har fått genomgå så många ohyggliga helveteslidanden under de båda senaste världskrigen att de sannerligen inte har lust att frivilligt låta draga sig med i nya krigs ohyggliga elände. Och man förstår dem.

John Andersson

FRAMGÅNGAR FÖR ENGLANDS SYNDIKALISTISKA FEDERATION

(IAA) I en rapport som IAA:s sekretariat erhållit från den nya syndikalistiska federationen i England framhålles att de framgångar som gjorts av "Syndicalist Workers Federation" sedan dess bildande under augusti månad förra året har beriktigat de uppfattningar som då framfördes, att situationen i England var mogen, ja, mer än mogen för en syndikalistisk organisation. Det framhålles vidare i rapporten att starka kontakter med aktiva arbetare inom olika industrier har knutits, särskilt då bland hamn- och textilarbetarna. Den framtida utvecklingen synes uppmuntrande.

Det pågår för närvarande en ekonomisk ansträngning bland

federationens medlemmar i avsikt att få in pengar till inköp av en press för tryckning av organisationens tidning "Direct Action".

+

DE HOLLÄNDSKA SYNDIKALISTERNA HAR ÅTERANSLUTIT SIG TILL IAA

(IAA) Nederlandsch Syndicalistisch Vakverbond - NSV - har på kongress den 22 juli beslutat, att åter ansluta sig till IAA. I en rapport till IAA:s sekretariat förklaras därom att skiljsmässan från internationalen har blott varit formell men andligt har NSV alltid tillhört IAA.

Samtidigt som NSV hälsas välkommen till det gemensamma internationella arbetet för den syndikalistiska rörelsen uttalas förhoppningen att densamma kommer att växa i styrka. Speciellt förväntar vi ett solidariskt samarbete med det oberoende förbundet av driftsorganisationer - OVB - vilket förbund är en syndikalismen närbesläktad rörelse i Holland.

+

DEN SYNDIKALISTISKA RÖRELSEN I ITALIEN

(IAA) Nationalkommittèn för Unione Sindacale Italiana - USI - har haft sammanträde i Spezia varvid bland annat beslöts att USI skall hålla sin tredje kongress i Pisa under september månad.

I ett uttalande fastslogs att USI deltar i proletariatets klasskamp för dagens krav, men vill samtidigt aktivisera kampen för arbetarklassens fullständiga befrielse. I och för detta går den sin egen väg för att uppnå målet. Genom egna medel, genom lokalorganisationerna, syndikaten, verkstadsdelegerade samt representanterna i gruvorna och lantarbetet. Det politiska arbetet avvisar vi fullständigt förklaras det. Trogen den första internationalens principer har USI som huvuduppgift att förbereda proletariatet för övertagande av produktionen och samhällsekonomin.

Nya ansträngningar skall göras för att få ut USI:s tidning Guerra di Classe regelbundet.

+

BLOCKADEN MOT PANAMABÅTARNA

(IAA) Internationella Transportarbetarefederationen - ITF - har som bekant blockerat de fartyg som går under Panama-flagg. De flesta panamafartygen tillhör utländska rederier, till största delen amerikanska, grekiska och norska men även andra länder är representerade. Dessa rederier har överfört sina båtar till Panama för att därigenom söka undkomma att ge sjömännen de löner och sociala förmåner som tillämpas på andra länders båtar.

På grund av detta försök att undkomma att ge sjömännen den rätt de har att fordra, har ITF blockerat de båtar som går under Panamas flagg. I en del länder upprätthålles denna blockad men i andra icke.

De amerikanska transportarbetarnas organisationer, som brukar vara särskilt högröstade på de internationella kongresserna, följer dock ej blockadparollen. På den skandinaviska transportarbetarkonferensen i Århus, Danmark, den 22 och 23 juni påtalades detta förhållande. ITF manades att söka få med de amerikanska organisationerna i aktionen, då de flesta panamafartygen de facto är amerikanska. Samma problem diskuterades även när sjöfolksrepresentanterna inom ITF:s blockadkommitté var

samlade för överläggningar i London den 29 juni i år.

Ett annat märkligt förhållande i samband med denna sak är, att den amerikanska senatorn Herbert O´ Conor, Washington, nyss publicerade en lista på 60 fartyg som under Panamas flagg seglade med krigsmaterial till den bolsjevikiska ländernas hamnar. Bland dem befann sig 20 amerikanska ägda av ett amerikanskt rederi.

Nå, krigskapitalismen är sig lik. De sänder krigsmaterial till både vänner och fiender, till gud eller djävulen. Huvudsaken är att de kan få sin eftertraktade profit. De så kallade fosterlandet är för dem en sekundär angelägenhet.

+

DET " BEFRIADE" JAPAN

(IAA) Den japanska tidningen "Fri kommunism", som kommit IAA tillhanda behandlar i sitt julinummer i någon mån de förhållanden som just nu gör sig gällande i det s.k. befriade Japan. Vi refererar här nedan några av de upplysningar tidningen ifråga lämnar. Tidningen skriver:

Det s.k. liberala partiet regerar diktatoriskt och reaktionärt, i samarbete med storfinansen och har mångdubblat polisstyrkorna och armébeväpningen. Det socialdemokratiska partiet menar att ryssarna syftar till att ta makten i Japan. Japans kommunistiska parti agiterar för revolution, men i realiteten är de lydiga slavar under Sovjet. De ljuger för arbetarna och försöker lura åt sig den politiska makten.

Angående arbetarnas ställning så har tidningen att komma med en hel del belysande exempel från skilda platser i Japan.

I gruvorna i Kyushu har stadsstyrelsen i maskopi med gruvägarna och polischefen berövat arbetarna alla rättigheter.

I Aso-kolgruvan Hukuoka måste arbetarna slava 12 timmar om dygnet, men betalningen är densamma som för 8-timmars arbetsdag.

I Mitsuis kolgruva tvingas arbetarna blodslita. Förut uttogs 3.200 ton pr dag men nu tas det ut 4.700-6.000 ton pr dag. Arbetarna blir sjuka av överansträngning och många dör i förtid.

Nippon Stalpipo-fabriken har ökat arbetstakten och förlängt arbetstiden till 10-13 timmar pr dygn och anställt hjälpare för att ordna tvåskift. Här vill arbetsgivarna införa treskift. Redan har 15 arbetare dött av överansträngning.

Skeppsbyggnadsfirman Kanagawa inspekterar och noterar arbete efter poäng. Inga raster tillåtas. Lönerna hålles låga genom ett charlatansystem med premier efter arbetsprestation i Niigata metallfabrik. I Toto stålverk är grundlönen eliminerad och lön utgår efter arbetsprestation; lagligen bestämd lön är genom skumma manipulationer reducerad i Tokio Kozai stålverk. I många fabriker får arbetarna endast halv lön då de ofta permitteras utan någon lön. Allt enligt lag.

Kapitalisterna har försämrat villkoren för arbetarna, med stöd av uttalanden av USA-generalen Ridgway. Under parollen "ekonomiskt samarbete USA-Japan" har krigsministern påskyndat omläggningen till krigsindustri och arbetarna blir exploaterade av japanska och amerikanska kapitalister.

Tidningen omnämner vidare att speciellt de nordliga provinserna åderlåtits starkt då många fattiga lantarbetare flytt från eländet och lever nu ett urholkat liv som löneslavar i smutsiga verkstäder och butiker. De säljer sina flickebarn och andra begår tillsammans med sina familjer självmord. Detta är direkta följder av den eländiga agrarreformen och de tunga skatterna, den hänsynslösa exploateringen genom staten och godsägarna.

+

Japans Anarkistiska federation, vilken utger tidningen "Fri kommunism" har under dagarna den 9 och 10 juni hållit kongress i Tokio. I ett uttalande som där gjordes förklaras bland annat:

Efter andra världskrigets slut har världen inte blivit bättre. Motsättningarna mellan de olika stormaktsgrupperna har skärpts och man förbereder ett tredje världskrig. Staterna de kapitalistiska såväl som de bolsjevikiska använder inte sina stora resurser för att berika världen till alla människors gagn, utan mest för att öka krigsrustningarna. Redan rasar krig och massakrer i Korea och sydöstra Asien. Hela världen suckar under tunga skattebördor och ständigt stegrad arbetshets, med ökad dyrtid och elände för de fattiga. I Japan råder liknande förhållanden. Allt har negligerats, avrustningen och stärkandet av det kulturella livet som det talades så vackert om i Potsdamsresolutionen - allt ignoreras. Alla inrikes reformer läggs på is och monopolkapitalismen lever upp och skär för sig medan småföretagare och jordbrukare undertrycks. Exploateringen av småfolket blir allt hänsynslösare och arbetslösheten ökar allt våldsammare.

+

POLITISKT OCH FACKLIGT VIRRVARR I CHILE

(IAA) Ur en rapport från Federacion Obrera Regional Chilena, IAA:s sektion i Chile kan nedanstående angående den politiska och fackliga situationen i detta land återgivas:

Chiles största och starkaste politiska parti är Radikala partiet. Dess ledare är landets president Gabriel Gonzalez Videla, som för en antikommunistisk politik. Med riksdagens godkännande har han genomfört en lag till "demokratins försvar" med vars hjälp han lyckades kasta ut kommunisterna från regeringen och andra politiska instanser där det kommunistiska partiet vunnit fotfäste genom "folkfrontspolitiken". Inom fackföreningsrörelsen miste kommunisterna samtidigt en hel del av sitt tidigare inflytande.

Det Konservativa partiet är till sin omfattning landets andra parti. Partiet är uppdelat i tre grupper, de traditionellt konservativa, de konservativt kristligt sociala och den nationella falangen. Inbördes bekämpar grupperna varandra men bildar dock ett gemensamt block.

Det Liberala partiet? Vad skall man säga om det? Möjligtvis kan sägas att det skiljer sig från de båda första och största partierna däri att dess medlemmar går till kyrkan kl. 11 medan de andra går kl. 12.

Den s.k. Fjärde kraften representeras av landtbrukarnas parti, vilket leees av storgodsägarna. Dit är även anslutna bankmän, generaler och andra högre officerare i armén. Detta parti kallas även "Arbetarpartiet" - något som i högsta grad är oriktigt och allt för pretentiöst.

Till de mindre partierna räknas en del vänsterpartier av olika kulörer: socialdemokratiska partiet som är antikommunistiskt inriktat; det socialistiska folkpartiet som är bolsjevikiskt orienterat; det demokratiska folkpartiet som har en fascistisk tendens samt slutligen det egentliga kommunistpartiet - som för närvarande arbetar i skumrasket. Det är nämligen olagligt.

Detta betyder emellertid att ett litet land som inte har mer än 6 milj. invånare har så många politiska partier att det knappt går att hålla reda på dem eller hålla dem isär "ideologiskt".

Beträffande den fackliga rörelsen är den i stor utsträckning en återspegling av den oreda som kännetecknar det politiska rävspelet, och kan naturligtvis aldrig åstadkomma något verkligt till förmån för det arbetande folket.

IAA:s SEKTION I TYSKLAND HAR HÅLLIT KONGRESS

(IAA) Under dagarna den 5 och 6 augusti höll den tyska IAA-sektionen sin femte landsomfattande kongress i Darmstadt, Västtyskland. Fjorton lokala organisationer var representerade genom 34 representanter.

Den nuvarande situationen i Tyskland behandlades men de gjorda uttalandena har ännu icke kommit IAA:s sekretariat tillhanda. Därför kan de icke ännu publiceras.

En annan viktig fråga var tidskriften "Die Freie Gesellschaft". Den har endast med stor svårighet kunnat utkomma av ekonmiska skäl men kongressen beslöt dock att den skall utkomma även i fortsättningen och att kraftansträngningar skall göras för större spridning och bättre ekonomi.

++++++++++++

++++++++++++

++++++++++++

+

ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

ADRESSES:
Sekrétaire Général John Andersson, Box 415
STOCKHOLM 1, Suède

Nummer 10 Stockholm den 3 oktober 1951

KRIG FÖR FRIHET OCH DEMOKRATI

Under en lång följd av år har under propagandan för ökade militära rustningar det argumentet framförts, att rustningarna är absolut oundkomliga för att kunna försvara vår frihet och demokrati. Det är under fullföljandet av denna argumentering och i anslutning därtill det praktiska handlandet som gör att de olika ländernas folk i detta nu fullständigt dignar under militärbördorna. Samma argumentering förs även fram under tider av öppna krig men då följaktligen i förstorad skala. Och alltid har det hetat att det gäller att med vapen i hand försvara frihet och demokrati.

Under krigstillstånd förintas friheten också inom de s.k. demokratierna. Krig är i och för sig själv diktatur i yttersta potens; det är militarismens totalitära anspråk som gör sig gällande och förvandlar folken till slavar och kuggar i krigsmaskineriet.

Under första världskriget förklarade Tysklands ledande skikt att de slogs mot den ryska tsarismen, livligt understödda av de politiska arbetarledarna. Man ansåg att den reaktionära tsaristiska makten måste slås ned för att friheten skulle kunna bevaras. Det tyska folket bibringades därigenom den uppfattningen att kriget var ett "frihetskrig" , i vilket alla, var ock en på sitt område, måste delta.

Men Tyskland var inte ensam om att föra detta "frihetskrig" vid denna tidpunkt. Så gjorde också Frankrike och England. De hade som sina argument att kriget fördes mot det tyska preusseriet, mot det reaktionära tyska kejsardömet, vilket måste slås ned för att därigenom hindra frihetens död. Det var med dessa och liknande argument som Frankrikes och Englands folk lättare drogs med i de blodiga slaktningarna mellan folken. Genom att i propagandan göra kriget till ett högt och ädelt företag bringades folken i de olika länderna att bära dess fruktansvärda följder.

Nå, friheten och demokratin "segrade". Både den ryska tsarismen och det tyska preusseriet slogs till marken. Friheten och demokratin kunde nu triumfera, skulle triumfera.

Men hur blev det? I Ryssland växte det fram en totalitär makt av hårdare och fruktansvärdare art än tsarismen. I Italien segrade fascismen. I Tyskland fick preusseriet sitt mest förtätade uttryck i den livsföraktande nazismen. En liknande "utveckling" övergick senare de spanska och portugisiska folken. Friheten och demokratin satt trångt – de satt på spjutstångs ände.

Det sålunda utbasunerade "frihetskriget" resulterade i ett

gränslöst fiasko. I stället för frihet och demokrati utbredde sig ofriheten i oroväckande grad och lite varstans trädde det fram diktaturer. Inte ens i de demokratiska länderna lämnade man friheten i fred att fritt utveckla sig. Även demokratierna genomgick en utveckling i totalistisk riktning. Staternas regeringsmakt växte allt mer - friheten inskränktes och blev allt mindre för f o l k e n .

Samma resultat av det andra världskriget. Även detta fördes för frihet och demokrati. Nazismen och fascismen måste slås ned, de måste förintas för att därmed rädda folkens frihet. "Frihetskriget" vanns ånyo. De demokratiska staternas militära styrkor, i samråd med Sovjetunionens arméer och armador till lands, vatten och i luften slog i förening ner nazismen och fascismen, slog dessa krafter sönder och sammans. "Frihetsarméerna hade alltså återigen segrat över reaktion och förtryck. Friheten och demokratin var räddad. Så hette det.

Och tillståndet nu? Utan tvekan kan sägas att aldrig någonsin har de reaktionära makterna och krafterna inom olika länder varit så utbredda och framflyttade i centrum som nu. Inte nog med att fascismen alltjämt sitter i orubbat bo i länder som Spanien, Portugal och delvis även Grekland, utan också hela Latinamerika är snart erövrad av fascismen och i Italien och Tyskland återuppstår fascism och nazism på nytt, blir mer och mer pockande och träder allt djärvare fram på de politiska arénorna. Därtill: Sovjetunionen och dess drabanter i Europa och Asien, där frihet och demokrati sedan länge är undertryckt. Inom de demokratiska länderna, exempelvis i Förenta staterna och Frankrike, växer sig reaktionen och korstågsmentaliteten starkare med var flyende dag.

I dag rustar sig de demokratiska staterna för ett nytt "frihetskrig". Det skall denna gång utkämpas mot Sovjetunionen. Och för denna blodiga kamp som förestår har de demokratiska staterna allierat sig med befintliga fascistiska stater. Amerikas ansträngningar att dra det fascistiska Spanien med i de demokratiska staternas nya "Frihetskrig" är betecknande för dagens internationella situation.

Allt talar således för att folken alltid har missräknat sig när de trott att krig och militarism är vapen till frihetens försvar. Krig och militarism löser icke några frihetsproblem. Krig och militarism befordrar i stället ytterligare reaktion, ytterligare frihetsförluster.

Kampen mot krig och militarism måste därför ånyo **resas** från ländernas folk. Internationalismens anda måste på nytt levandegöras och utvecklas. Människorna måste läras inse att frihetens problem inte lösas genom nationernas och maktblockens krigiska politik utan endast genom folkens egen kamp och direkta aktion. Särskilt nödvändigt är det för arbetarna, deras organisationer, av nationell och internationell omfattning, att samfällt uppmobilisera den styrka som kan garantera en utveckling i fred och frihet länderna mellan. De måste göra de gemensamma organisatoriska ingripanden som är nödvändiga för att hindra krig, de måste bereda sig på att förinta militarismen och därmed skapa förutsättningar för en fredlig och förtroendefull samlevnad mellan olika länder och folk.

John Andersson.

SYNDIKALISTISKA ARBETARFEDERATIONEN I ENGLAND HAR HÅLLIT KONGRESS

(IAA) Den syndikalistiska arbetarfederationen i England har söndagen den 30 september hållit sin andra kongress i Manchester. Den dagordning som låg till grund för förhandlingarna hade följande lydelse:

1. Nationalkommitténs rapport a) Sekretariatets
   b) Ekonomisk
2. Rapport från lokalorganisationerna
3. Tillägg till uttalandet om mål, principer och organisatoriskt utgångsläge
4. De industriella uppgifterna och verksamheten

5. Den allmänna aktiviteten
6. Pressen a) Tidningen "Direct action"
b) Övriga publikationer
7. Internationella förbindelser
a) Allmänna
b) IAA:s Subsekretariat för Västra Europa
8. Val av Nationalkommitté
9. Övriga frågor.

När referatet från kongressen anlänt kommer vi att närmare redogöra för förhandlingarna.

+

SYNDIKALISTISK KONGRESS I ITALIEN

(IAA) Centralkommittén inom Unione Sindacale Italiana - USI - har under september haft sammanträde i Pisa. På detta beslöts bland annat att sammankalla till kongress. Denna kommer att hållas i Pisa den 8 och 9 december.

De frågor som skall behandlas är följande:

1. Lokala, nationella och internationella förbindelser
2. Eventuella förändringar av USI:s stadgar
3. Propaganda för 6-timmarsdagen
4. Samarbete med andra fackliga organisationer
5. Deltagande i fabriks- och verkstadskommittéer
6. Bildandet av nya fabrikskommitteer i stället för dem som är i händerna på politiska partier
7. Ställningstagande till arbetarfientliga lagar samt behandling av den situation som uppstår vid statens ingripande mot proletariatet. Solidaritet med förföljda kamrater
8. Kassarapport samt den ekonomiska situationen för 1952
9. Tidningsfrågan.

+

ENGELSKA ARBETARE AVVISAR PARTIPOLITIK

(IAA) Den engelska syndikalistiska tidningen Direct Action ger offentlighet åt en händelse vars resultat är av stor principiell betydelse för de engelska arbetarna.

Vår kamrat Julian Pilling vid James Nelsons Doubling Mill blev vald att representera denna arbetsplats' arbetare inom fackförbundet, sedan den förutvarande representanten avgått. Vid förbundsstyrelsemötet underrättades han om att man väntade av honom att han skulle medverka till att labours representanter i parlamentet återvaldes. Detta vägrade givetvis den nye representanten att göra med påföljd att hans mandat förklarades ogiltigt. När hans kamrater fick höra talas om detta satte de igång med en opinionsrörelse genom en petitionslista, på vilken praktiskt taget alla de anställda vid företaget satte sina namn till förmån för Pilling. Denna petitionslista insändes sedan till fackförbundet. I petitionen beklagades styrelsens beslut och den uppmanades att återtaga det.

Svaret blev att styrelsen bekräftade sitt beslut, men den lovade att hålla ett möte vid företaget för att redogöra för sin ståndpunkt.

Efter åtskillig försening kom mötet till stånd, och det var tydligt redan från början, att mötedeltagarna inte ville gå med på att diskutera själva tvistefrågan - mötet krävde helt enkelt att valet skulle stadfästas. Många av arbetarna pressade hårt förbundets talesmän, och det var tydligt att de ville ha valet så som de gjort det. Pilling själv frågade med vilken rätt hans ombudskap förklarats ogiltigt och om detta var i enlighet med lagen om föreningsfrihet. Denna fråga blev obesvarad. Enda resultatet av mötet blev att en kommitté för de anställda skulle diskutera fallet med fackförbundsstyrelsen.

forts.

Mötet med förbundsstyrelsen blev ganska stormigt, men man kom inte till något resultat. Styrelsens ståndpunkt var att en representant för arbetarna skulle samtidigt stödja arbetarpartiet. Arbetarnas ståndpunkt var att en representant för arbetarna skall föra deras talan och inte partiets. Arbetarnas representanter frågade vad förbundsstyrelsen grundade sitt ståndpunktstagande på, och de fick veta att det var ett prejudikat från 1913.

Slutet på det hela blev att arbetarna vid James Nelsons företag blev utan representation inom förbundet. Detta har även fått till följd att en del arbetare har lämnat fackföreningen. Deras nästa steg torde bli att de upprättar en arbetarkommitté till skydd för sina intressen och vilken snabbt kan ingripa om konflikter skulle uppstå.

Det är känt att medlemmar i det oberoende arbetarpartiet som blivit valda som fabriksombud också fått sina fullmakter förklarade ogiltiga medan däremot kommunister kommit in i styrelserna.

+

ALVAREZ DEL VAYO OM DEMOKRATIN I VÄRLDEN

(IAA) "International Liaison Committee of Organisations for Peace" - ILCOP - höll under dagarna den 18-24 augusti kongress i Helsingör, Danmark. Bland de talare som på denna kongress uppträdde var förre utrikesministern i den republikanska, spanska regeringen, Alvarez del Vayo. Han talade över ämnet: Demokratin i värkden. Han framhöll bland annat att det nu var ett genomgående drag för den demokratiska världspolitiken att åter tolerera personer från de gamla diktaturerna, och föraktade individer ställer upp som kandidater vid val till parlament i olika länder. Han ansåg att därför att demokratin håller på att gå under eller förlora i styrka. Mellan de båda världskrigen var det lätt att arbeta för fred, nu är det svårare, ibland farligt.

Under sitt föredrag uttalade Alvarez del Vayo sitt bekymmer över utvecklingen i USA. Som gammal liberal blev han mottagen med jubel i Amerika för några år sedan. Som utrikeskorrespondent för "The Nation" har han fortsatt att kämpa för sina liberala ideal, men stämningen i USA har förändrats. Kommunisthysteriet har tagit allt hemskare former, och frisinnade skribenter får finna sig i att bli misstänkta, sedda över axeln, och emellanåt även kallade till förhör, som stjälper deras framtid, även om ingenting straffbart kommer i dagen.

Slutligen berättade han en episod från Lake Success: Det var vapenhjälp till Franco som diskuterades redan år 1949, och strax innan omröstningen skulle ske, talade Filippinernas delegat, general Romulo, inspirerat mot förslaget om vapen till Franco. Mr del Vayo satt på pressläktaren och såg hur USA:s delegat efter talet gick fram till general Romulo, förde honom avsides någon minut och sedan återtog sin plats. Vid omröstningen röstade så Filippinerna "Ja". Den som förrättade rösträkningen antog att ett misstag förelåg och frågade på nytt. General Romulo röstade fortfarande "Ja", i direkt motsägelse mot sitt tal några minuter tidigare.

+

ENGELSKA KOLGRUVEARBETARE ÅTALADE FÖR STREJKER

(IAA) Den engelska nationella kolkommittén har väckt åtal mot bortåt 400 kolgruvearbetare för avtalsbrott - den vanliga beteckning som användes när gruvarbetare går i strejk. De åtalade hördes av domstolen i Durham och det rörde omkring 30 gruvarbetare från Bowburn Colliery, vilka gick i strejk den 16 augusti, och omkring 300 från Thrislington.

Den engelska syndikalistiska tidningen Direct Action skriver bl.a. i anslutning till åtalen: Det är ingenting nytt att kolgruveföretagare tar lagen till hjälp för att hindra gruvarbetarna i deras strävan att höja sin levnadsstandard. Det är en kvarleva från de dagar då

alla gruvarbetare var nödgade att arbeta åt sina arbetsgivare under ett tillstånd av nära nog livegenskap, vilket existerade långt efter det arbetarna inom andra industrier tillerkänts rätten till föreningsfrihet. Och i dag, efter nationaliseringen av kolgruvorna, har det blivit praktisk politik att åtala gruvarbetare för avtalsbrott när de går i strejk.

Efter den senaste strejken vid kolfälten i Lancashire blev en av de deltagande gruvarbetarna, Jim Horrocks häktad - och det fick till följd att flera tusen av hans kamrater gick i strejk igen. Efter några få dagar var han på fri fot. Här är ett exempel att följa.

Daily Express skriver i anslutning till Durham-målet: "Målet förekommer på en lördag så det gör inget intrång på produktionen". (De engelska gruvarbetarna har lördagarna fria). Direct Action anmärker till detta: Kanske om Durham-gruvarbetarna lät förstå att de är beredda att g e n a s t stoppa produktionen så skulle de åtalade aldrig bli hörda.

+

FREDSFÖRDRAGET VÄCKER JAPANS REAKTIONÄRER TILL LIV

(IAA) En korresponden i Tokio till Freedom, London, skildrar reaktionen i Japan efter undertecknandet av det japanska fredsfördraget och skriver bl.a.:

De äldre japanska ledarna samlar nu sina krafter för att kunna regera landet på samma sätt som de gjorde före 1945. Fem års ockupation har inte ändrat förhållandena i annan mån än att anslutningen till kommunismen stegrats. Cyniskt talat har dessa fem år varit en rekreation för de gamla ledarna som blev trötta under kriget. Naturligtvis hade de inte, när de blev slagna av MacArthur, kunnat förutse den situation de nu befinner sig i. Den förändrade internationella situationen har oväntat givit dem trumf på hand.

De söker nu en chans att återupprätta konctitutionen som ändrades på order av MacArthur, och att återuppbygga armén, flottan och även flygvapnet. De åsyftar att få till stånd förbud mot generalstrejk och att undanröja alla "progressiva" lagar som sett dagen under ockupationsstyrkornas hägn. (Lagen om decentraliserad administration, om fördelning av jord, om förbud mot monopol etc.). De kanske lyckas, ty för närvarande sammanfaller deras intressen med de amerikanska. Deras dröm kanske dock inte kommer att besannas, ty Asien av i dag är inte detsamma som flydda dagars, även om Japan i dag återfått något av gamla tiders Japan.

+

LOCKOUTADE I LONDON BEGÄR SYNDIKALISTISKT STÖD

(IAA) Ett 80-tal anställda vid en maskinfirma, Change Wares, i södra London, har varit utkastade i lockout sedan i april i år. Upprinnelsen till konflikten var att arbetarna vid nämnda firma hösten 1950 organiserade sig för att skydda sig mot arbetsgivarnas utsugning. Efter upprepade förhandlingar som pågick från december till april, förklarade arbetsgivaren att arbetarna inte kunde förvänta sig en enda pennys ökning av lönen, trots att under ett flertal år lönerna inte höjts. När arbetarna fått detta besked hölls ett fabriksmöte, varvid beslutades att man skulle vägra arbeta övertid utan endast normalt 44 timmar pr vecka. Arbetsgivaren svarade med att avskeda åtta arbetare, bland dem två av arbetarnas förtroendemän. De andra arbetarna protesterade mot avskedandena med att stoppa arbetet för resten av dagen, varpå alla protesterande blev avskedade.

De lockoutade har i en skrivelse till Syndicalist Workers Federation begärt stöd av denna för att hindra råvarutillförseln från hamnen till den lockoutande firman. SWF:s nationalkommitté har givetvis med största beredvillighet förklarat sig vilja stödja de lockoutade.

I sin appell om stöd framhåller de lockoutade vid Change Wares, att förhållandena är likartade vid många mindre företag i London, varför det är av stor moralisk och ekonomisk betydelse att de segrar i sin strid, vilket skulle få återverkningar även för andra arbetargrupper.

+

VÄSTTYSKA LO ANKLAGAR OCKUPATIONSMAKTERNA

(IAA) Västtyska landsorganisationen hade givit offentlighet åt kravet att den ville ha inflytande i alla ekonomiska organisationer som av den federala regeringen eller ockupationsmakterna upprättades för att reorganisera det tyska näringslivet. Den ville på så sätt söka skydda arbetarna för att få sina reallöner sänkta. Den har emellertid ett hårt motstånd att kämpa emot. Regeringens önskan synes vara att ge det privata näringslivet en chans att bygga upp den förstörda tyska industrin genom höga priser och goda profiter. Genom importkontroll hålles priserna artificiellt höga, varigenom arbetarnas reallöner oupphörligt minskas. Även ockupationsmakternas politik synes gå i den riktningen att privata företagare skall gynnas. Därom säger LO bland annat:

"Olyckligtvis har nu ockupationsmakterna inte endast undantagit flera av kolgruvorna från den allmänna förvaltningen, utan de har också medgivit att aktieägare i de gamla koncernerna kan få tillbyta sig aktier i de nya företagen. Det innebär att förutvarande kartell-aktieägare blir ägare av nya företag, varigenom allt det arbete som fackföreningsrörelsen lagt ned under det senaste året spolieras. Landsorganisationen kräver att det tyska parlamentet ensamt skall avgöra frågan om äganderätten till kolindustrin och närbesläktade industrier, och att intill så sker ingenting ändras i näringslivets nuvarande status".

++++++++++++++++
++++++++++++++++
++++++++++++++++

ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

ADRESSES:
Sekrétaire Général John Andersson, Box 415
STOCKHOLM 1, Suède

Nummer 11 Stockholm den 1 november 1951

FÖRSVAR FÖR SAC

Inom den syndikalistiska världsrörelsen har den svenska IAA-sektionen alltid haft ett gott namn. Detta har vid åtskilliga tillfällen bekräftats då vi kommit i kontakt med kamrater i olika länder under utvecklandet av vårt organisationsarbete. Man har prisat SAC:s solidaritetsarbete, beundrat SAC:s organisatoriska fasthet och inte minst förvånat sig över att under så många år kunnat hålla två dagliga tidningar vid liv för rörelsens propaganda. SAC:s omfattande organisatoriska och ekonomiska stöd åt IAA, särskilt under det andra världskrigets år har vunnit stort och odelat erkännande och beaktande.

Trots detta allmänna internationella erkännande av SAC och dess aktivitet och dess olika insatser på skilda områden har under de senaste fem åren vissa tvivel uppstått bland kamraterna i utlandet angående SAC:s ställning och framgångsmöjligheter. Rätt ofta har IAA:s sekretariat tillskrivits därom, förfrågningar har inkommit om SAC:s organisatoriska ställning, om tidningarna skall nedläggas och om SAC tänker förändra sin inställning till den revolutionära syndikalismen jämte andra frågor i samband med SAC:s arbete och verksamhet.

Många har breven varit i vilka förfrågningarna besvarats. Dessa svar har grundat sig på de beslut som SAC fattat på sina kongresser och på de förhållanden som SAC måste arbeta under. Men ryktena har fortsatt att surra och spridas internationellt och på grund därav har SAC på många håll blivit ett frågetecken.

Länge nog har vi nöjt oss med att försvara SAC inför kamraterna inom olika länder, genom personliga samtal och genom skrivelser - nu gör vi det genom IAA:s Presstjänst, detta därför att oriktiga upplysningar om SAC fortsätter att spridas. Vi kan inte tillåta att den nedsättande kampanjen mot SAC fortsätter.

I början av år 1947 fick vi en skrivelse från kamrat José Penido, dåvarande utlandsdelegat för CNT:s Nationalkommitté. Han tillhörde den riktning som försvarade CNT:s deltagande i exilregeringen. I sin skrivelse framförde han en del kritiska tankar angående SAC:s hållning. Han framhöll bland annat att orsaken till att en del drivande krafter lämnat SAC är beroende på att man inte låtit "förnyande" idéer göra sig gällande. I sin skrivelse uppmanar han medlemmarna i SAC att ta sig en allvarlig funderare över saken och göra upp en jämförande tabell över anslutna medlemmar till SAC nu, föga mer än 20.000 medlemmar, och antalet för några år sedan. Han uppmanade SAC:s medlemmar vidare att jämföra SAC:s medlemssiffra med den som den reformistiska fackföreningscentralen uppvisade, 1.129.000, och som ökar mer och mer. Kamrat Penido framhöll slutligen: "Vad innebär detta? Blir ni inte förfärade över att tänka på det? Vi överlämnar åt er själva att draga slutsatser av detta faktum".

Vad som förvånade oss var att kamrat Penido hade så detaljerade uppgifter om Sverge. Att han så exakt kunde angiva den svenska reformistiska organisationens medlemssiffra. Visserligen var Penido utan tvivel en duktig organisationsmänniska, men av de långa personliga samtal undertecknad haft med honom framgick dock klart, att han hade en ganska ringa kännedom om den internationella arbetarrörelsen. Det måste ha varit någon annan som lämnat honom de uppgifter han återgav.

Ungefär samtidigt fick vi ett brev från en kamrat i Köln, Tyskland, vari uttalas liknande tankar om SAC. Han sade sig ha fått reda på att det inte fanns mycket liv kvar av SAC.

Vi hade redan då klart för oss vem som lämnade färgade rapporter om SAC till de utländska kamraterna: det var Helmut Rädiger. Detta bekräftades sedermera i ett nummer av CNT:s i Spanien utkommande illegala bulletin, i vilken man får veta att Helmut Rädiger sänt dem en rapport om Sverge.

Riktigt är att SAC gått tillbaka i medlemsantal. Detta beror dock icke på att SAC följer några "stela och oböjliga normer". Dess riktlinjer är syndikalismens och dess idéer har sannerligen inte framkallat någon katastrof för SAC. Tillbakagången kan helt tillskrivas reformisternas brutala monopoliseringstaktik. Den reformistiska fackföreningsrörelsen med sina över en miljon medlemmar dominerar på de flesta arbetsplatser i landet. På en mängd av dessa arbetsplatser har reformisterna och arbetsköparna ingått så kallade monopolavtal, vilka monopoliserar arbetstillfällena e n b a r t för medlemmar tillhörande den avtalsslutande reformistiska fackföreningsrörelsen. SAC:s medlemmar har utestängts från dylika, monopoliserade arbetsplatser. Där SAC:s medlemmar lyckats komma in på en sådan arbetsplats har de blivit utkastade. Reformistiskt organiserade arbetare och arbetsköparna har därvid hjälpts åt. Den statliga arbetsdomstolen har i sina beslut vid en mängd tillfällen hjälpt till att jaga SAC:s medlemmar från arbetsplatserna. På många håll har de reformistiska arbetarna helt enkelt stulit ackordsöverskott från SAC:s medlemmar. Och SAC:s strider brytes i många fall av reformisterna.

Med liknande exempel skulle man kunna fortsätta i det oändliga. Det sagda räcker för att illustrera SAC-medlemmarnas svårigheter. Och detta förhållande och inget annat har varit den huvudsakligaste orsaken till att en del medlemmar lämnat SAC. Inte av fri vilja utan hotet om arbetslöshet och därmed svältpiskan över sig har tvingat dem därtill. Ingen kan säga att det varit SAC:s principiella linje som varit orsaken till att en del medlemmar lämnat SAC eller hållit andra tillbaka för anslutning. De som påstår något sådant saknar kontakt med det hårda organisationsarbetet och kampen för existensen på arbetsplatserna i Sverge.

År 1949 kom en skrivelse från en tysk kamrat vari han frågade om det var sant att SAC gått tillbaka med från år 1924 37.366 medlemmar till 20.540 år 1948. Och han frågade om det var sant att den dagliga tidningen Arbetaren skulle komma att nedläggas. Nå, den tyske kamraten fick svar. Medlemsminskningen erkändes och motiverades, men att några planer på att lägga ner Arbetaren icke fanns. Ett förslag därom hade visserligen framkommit några år dessförinnan men avslagits. Vi frågade honom varifrån han erhållit sådana uppgifter som han förfrågat sig om och han svarade med att till oss översända en stencilerad bulletin på tyska språket utsänd av Helmut Rüdiger dagtecknad mitten av juli 1949. Rüdiger har själv utsatt sitt namn och adress i den 4-sidiga bulletinen. Den befinner sig i vår ägo.

I denna bulletin anför Rüdiger ovanstående medlemssiffror. Han erkänner visserligen i detta sammanhang att de centralistiska fackföreningarna utestänger SAC:s medlemmar från arbetsplatserna, men han framhåller att förutsättningen därför är naturlig: de syndikalistiska idéerna betraktas med stor likgiltighet. Något motstånd mot det tilltagande förstatligandet och mot centraliseringen existerar inte. Massorna är passiva".

Beträffande tidningen Arbetaren skriver Rüdiger i sin privata bulletin, i vilken han sprider "upplysning" om SAC och dess frågor att "redan 1947 framkom allvarliga förslag att den dagliga tidningen i Stock-

holm skulle nedläggas" och han siar om dess öde: "ifall ej något under sker blir förslaget åter aktuellt år 1953".

Nå, det var duktigt gjort av Rüdiger. Att år 1949 sia om Arbetarens nedläggande år 1953 röjer en visionär förmåga utan gräns. Till detta kan blott sägas att ingen av SAC:s ansvariga instanser umgås med några planer på att nedlägga Arbetaren. I stället gör man stora ansträngningar att upprätthålla tidningen som daglig trots de stora svårigheter som föreligger.

Fel är även Rüdigers påstående att inget motstånd rests mot det tilltagande förstatligandet och centraliseringen. I verkligheten ligger saken så till att inom de reformistiska fackföreningsrörelsen som sådan råder ett tämligen utbrett missnöje mot ledarväldet och beträffande de statliga centraliseringstendenserna förekommer ett hårt och omfattande motstånd inte endast från SAC, dess medlemmar och press, utan även från andra folkgrupper.

I vilken utsträckning denna av Rüdiger utgivna privata bulletin sänts till andra länder än Tyskland kan vi ej bedöma, men att liknande privat informationstjänst förmedlats till Argentina framgår av en bulletin som utgives av Union Socialista Libertaria i nämnda land.

Nu senast har Rüdiger skrivit en artikel i den spanska emigranttidningen "Espana Libre" i Toulouse för den 30 sept. i år. I denna artikel lämnar han ett referat från en konferens som hållits i Gävle av det "Frihetliga kommunalfolket". Denna organisation har själv beslutat arbeta självständigt utanför SAC. Som organisation har SAC för övrigt ingenting med den att göra. Likväl passar Rüdiger på att i sin artikel åter påtala SAC:s omöjlighet. I sin artikel skriver han nämligen bland annat: "Frihetliga kommunalfolkets kommunalister är anarkosyndikalister men målet för deras verksamhet är att på samma gång samla alla anhängare till en praktisk, frihetlig federalism som är duglig inom den svenska demokratiska ramen. Som facklig rörelse har SAC, svensk sektion av IAA, inte längre någon möjlighet till utbredning, utan måste tvärtom lämna fältet fritt till den reformistiska landsorganisationen, vilkens monopolistiska tendenser hindrar den anarkosyndikalistiska rörelsens utbredning".

Rüdiger avslutar sin artikel i Espana Libre med följande betecknande och uppseendeväckande förklaring:

"Det svenska frihetliga kommunalfolkets rörelse består endast till en del av syndikalistmedlemmar men har mycket starka fästen i de trakter där det finns ett SAC som har verklig facklig styrka och som kan hålla sina positioner. Det viktigaste är emellertid, att den kommunalistiska rörelsen har goda möjligheter att bryta sönder den traditionella organisationens förminskade cirklar, för att komma i förbindelse med andra element av befolkningen som säkerligen inte kan entusiasmeras för en syndikalism av modell 1910, inte heller av några fraser om total frihetsrevolution vilket inte anpassar sig landets atmosfär, men som inser nödvändigheten av att kämpa för en demokratisk förnyelse, inspirerade av en modern federalistisk anda vilken kan anpassa sig efter nutidens nödvändigheter".

Det är en öppen kampartikel mot SAC. Medan SAC och dess medlemmar i alla organisationsenheter just nu har påbörjat en landsomfattande propaganda och ett energiskt organisationsarbete för en ökning av SAC:s medlemssiffra får utlandets kamrater genom Rüdiger upplysningar om att SAC inte längre har någon möjlighet till utbredning. Han fastslår vidare att det frihetliga kommunalfolket har goda möjligheter att "bryta sönder den traditionella organisationens (SAC:s vår anm.) förminskade cirklar", som är anhängare av en syndikalism av år 1910, då SAC bildades.

Här framställer således Rüdiger det "Frihetliga kommunalfolket som en organisation som skall rensa ut av SAC fastslagna idéer. Det är klara belägg för vad denna grupp har för syften.

På SAC:s senaste kongress förklarades bestämt att det "Fri-

hetliga kommunalfolket hade full frihet att utanför SAC verka för sin organisation och aldrig kunde man ana att syftet var det som nu så öppet tillkännagivits av Rüdiger i hans Espana Libre-artikel. Man ville inte att man skulle sammanblanda SAC med det Frihetliga kommunalfolket, ty SAC är som alltid redo att gå sin väg framåt oberoende av stats- och kommunalpolitiska partigrupperingar och sammanslutningar.

När SAC år 1910 bildades skedde detta på basis av syndikalismens principer. SAC har icke funnit anledning att i nämnvärd grad ändra på de riktlinjer som då uppdrogs för dess arbete och propaganda. Medlemmarna omkring 1910 års ideer har sannerligen icke sviktat i de många årens arbete för den revolutionära syndikalismen. De höll sin kampställning vid makt även under det senaste världskriget när nazismen stod hotande även utanför Sverges portar. De slog trogen vakt om SAC medan andra bekämpade SAC:s linje samtidigt som en del av de mest ivriga häcklarna sökte bereda sig tillfälle till flykt via Atlanten till ett då hägrande Mexico. Jag har velat säga detta i sammanhanget och det utgör desslikes ett svar på den nedsättande "upplysningsverksamhet" som bedrivs om SAC bland kamrater i andra länder.

John Andersson.

Franska CNT manar arbetarna till aktioner

(IAA) Franska CNT:s administrativa kommitté har riktat en appell till de franska arbetarna vari det heter:

Regeringen har fixerat existensminimum till 20.000 franc i månaden för en 45-timmars arbetsvecka. Det är ett ben kastat till arbetarklassen och samtidigt ett nytt angrepp mot en av arbetarnas erövringar: fyrtiotimmarsveckan.

Det rovgiriga arbetsgivaredömet i detta land vill inte ens sätta i verkställighet vad som fordras för detta existensminimum: en ökning av 15 proc., ty i talrika företag är de beviljade ökningarna blott 4, 8, 10 proc. och så vidare. Arbetarnas missnöje är också stort.

Det är därför som organisationer, påstående sig vara fria, sammankallades till ett möte av fackföreningsorganisationer då, "liksom av en slump" CNT blev "glömd".

Vid detta möte beslöt man av arbetsgivarna fordra ett nytt minimum med en bas av 23.600 francs.

CNT anser den blygsamma siffran vara löjlig; vad som vore nödvändigt att fordra är återställandet av lönernas värde till basen för 1938. Ehuru CNT icke deltar i köpslagan och förhandlingar med statsmakterna och arbetsgivaredömet anser den, att den bör ge sin fullständiga medverkan till varje arbetarkrav, som medför en förbättring av arbetarnas lott, med reservation för, sedan kravon bifallits, återta sin handlingsfrihet för striden för egna krav.

Alla CNT:s organisationer, alla dess kämpar, alla dess medlemmar, är beredda att träda in i striden, de ska vara där oavsett villkoren därför. Men vår organisation anser att för närvarande varje partiell strejk, varje strejk med karaktär av vagt anfall, medför risker om nya nederlag och förluster gent emot alla arbetsgivare- och regeringsinstitutioner.

Därför anser CNT den totala generalstrejken nödvändig - endast då kan verkliga fördelar vinnas för arbetarklassen. CNT inbjuder alltså alla sina kämpar att bli propagandister för generalstrejken men detta oaktat skall CNT också vara med i striden från det ögonblick den börjar och om strejkerna icke är iscensatta för politiska mål.

Gent emot risken för att arbetarna ska krevera på grund av hunder till följd av det lågt satta existensminimum har regeringen och

dess parlament nyligen antagit den "glidande löneskalan". Denna skala som häktats på arbetarnas lägsta köpkraft sedan mer än 50 år är en verkligt glidande skala för eländet.

CNT, som var den första organisation som krävde den glidande löneskalan men baserad på den verkliga kostnaden för livsuppehället och de producerade föremålen efter ett återställande av lönerna på basen för 1938, ser i dag ett av sina förnämsta krav under denna basperiod bekämpad av alla de andra fackorganisationerna, återtaget av dessa och av regeringen, men vanställt till en sådan grad att det blir en fara för arbetarklassen.

CNT ropar ett giv akt. Att acceptera den "glidande skalan" sådan som parlamentet nyligen antagit den, skulle vara en stor fara för friheten för arbetarklassen.

Denna kommer inte att acceptera den. Den kommer att göra motstånd innan det blir för sent. Arbetarklassen skall vera att kräva anständiga löner.

+

NYTT LÖNESYSTEM I JUGOSLAVIEN

(IAA) Ett nytt lönesystem håller på att introduceras i Jugoslavien i samband med en serie andra ekonomiska åtgärder. Det nya systemet som skall träda i kraft i och med kungörandet av lagen om lönerna för arbetarna och andra anställda inom näringslivet, utgör en del av ett flertal andra förordningar inom det ekonomiska livet.

Förut var det så att arbetarnas löner bestämdes av speciella förordningar för varje bransch, och lönerna till förvaltningspersonalen i företagen reglerades i överensstämmelse med vad som gällde för de anställda i den statliga förvaltningsapparaten. De förutvarande lönerna var satta så att företagen inte hade någon möjlighet att betala de olika löner som de skulle ha velat med hänsyn till arbetets art, arbetarnas skicklighet, produkternas kvalitet o.s.v. vilket varierade i olika företag.

Det nya lönesystemet tar inte löneolikheterna i de olika branscherna som utgångspunkt. I stället kommer alla arbetare och all annan personal att klassificeras i olika kategorier i enlighet med deras kvalifikationer och skolning. En grundlön bestämmes för varje kategori och samtidigt fastställes en tilläggslön som också varierar. Arbetarna är klassificerade i fem kategorier: högt skolade, skolade, delvis skolade, oskolade och oskolade som har mindre än sex månaders anställning i företaget. Grundlönen utgår i en skala betecknad med 48 för den högsta klassen och 19 för den lägsta med varierande siffror för klasserna däremllan. Tilläggslöner har en skala med högst 72 och lägst 3. För förvaltningspersonal gäller samma indelning. Grundlönen är lika för alla arbetare och andra anställda inom samma kategori.

Tilläggslönen är reglerad inom varje kategori i enlighet med arbetets art (gruvarbetare, gjutare, skräddare) den grad av skicklighet som tillmätes en arbetare inom själva företaget, graden av ansvar och andra omständigheter som kan vidlåda arbetsvillkoren. I själva verket bestämmer lagen endast grundlönen och den övre gränsen för tilläggslönen. Inom denna ram avgörs tilläggslönen för varje arbete och inom varje företag av arbetarna själva, d.v.s. av deras fackförening. Naturligtvis blir det samlade lönebeloppet för lika antal arbetare i samma kategori högre i företag inom den tyngre industrin än företag inom den lättare. D.v.s. ehuru den enskilde arbetaren inom varje kategori i alla branscher blir i stånd att nå samma maximum, blir den genomsnittliga tilläggslönen högre i vissa branscher. Lönerna utgår med hänsyn till den betydelse företaget har inom näringslivet och arbetets svårighetsgrad.

Syftet med det nya lönesystemet är uppenbart inget annat än att driva upp arbetstempot, varvid litet högre förtjänst väntar den arbetare som kan uppvisa bästa arbetsprestationen. Jugoslavien är ju ett diktaturland, och arbetarorganisationernas enda roll tycks vara att avgöra vad var och en arbetare kan vara värd att få i lön inom en begränsad ram. I övrigt bestämmer staten alla arbetsvillkor.

- - - -

TYSKA GENERALERNAS MULLVADERI

(IAA) Om de tyska f.d. generalernas försök att åter spela en politisk roll har den västtyska tidningen Freie Welt en del att säga. Det finns i Tyskland, påpekar tidningen, i dag en rad soldatförbund, vilka dels tagit till uppgift att vara företrädare för f.d. yrkessoldaters försörjningsanspråk, dels vill de vara bärare av rena soldattraditioner, såsom Afrikakåren och fallskärmsjägarna.

För en månad sedan sammanträffade ledarna för dessa soldatförbund, såsom det hette. Hälften av dessa ledare utgjordes av generaler. De beslöt att bilda Förbundet för tyska soldater, i vilket alla hittillsvarande soldatförbund skulle uppgå. Interimskommittén omfattade också den till hälften generaler. Till ordförande till dess slutgiltigt val sker, utsågs generalöverste Friessner. De till förbundet anslutna organisationerna har omkring 200.000 medlemmar. Naturligtvis blir medlemmarna blott i enstaka fall tillfrågade om de vill bli med eller inte. Och redan nu höjs här och där i ortsgrupperna och förbunden protesterande stämmor mot att de inte blivit tillfrågade.

En grupp pensionerade generaler under ledning av Guderian har också försökt att med litet överrumplingstaktik och via de organiserade yrkessoldaterna söka vinna inflytande på den tyska politiken. Försöket blev till att börja med avvisat, men i samma andedrag förklarade Friessner, att man i denna stat åter borde låta soldatens värde komma till sin rätt. Man gjorde anspråk på att bli hörd i alla frågor som rörde soldaterna. Det gällde lika mycket den utrikespolitiska jämnställdheten som i fråga om krigsförbrytarna, försvarsbidragen och den allmänna värnplikten. Tydligen skall inte allt detta vara politik - om man får tro generalen-organisatören.

En del av de tyska tidningarna har under de senaste veckorna sysslat med dessa händelser och framhållit vådorna av dem. Framsynta generaler har tagit avstånd från tyska soldatförbundet i dess nuvarande gestalt. Regeringen har varnat. Herr Friessner har kommit med några överslätande uttalanden. I övrigt fortsätter man att förbereda valen och organisera förbundet på så sätt att det blir ett lämpligt organ för Guderians syften och krafterna bakom honom.

+

INFÖDDA AFRIKANER FRUKTAR FEDERATION

(IAA) Nyligen hölls i Victoria Falls i Sydafrika en konferens vars syfte var att av de brittiska besittningarna södra och norra Rhodesia samt Njassaland skapa en ny brittisk dominion efter en sammanslagning av de tre områdena, inom vilka bor en befolkning på 5.500.000 infödda och 200.000 vita nybyggare. Konferensen blev dock resultatlös på grund av att de infödda delegaterna inte ville vara med om att bilda en federation. De vita delegaterna har nu framfört krav på en ny konferens i frågan att hållas i London nästa år.

De infödda afrikanernas fruktan för en ny dominions i Afrika är förståelig. Vittnesbörden från den Sydafrikanska unionen där en vit minoritet terroriserar den infödda befolkningen avskräcker givetvis andra afrikanska folk från att välja en dylik samhällsbildning, vilken med största sannolikhet komme att visa samma karaktär även i Rhodesia. Så länge de infödda inte har möjlighet att få styra sig själva, föredrar de att vara direkt underställda den engelska staten.

+

VOLGA - TYSKARNAS ÖDE

(IAA) Vad har det, efter tio år, blivit av de 450.000 tyska kolonisterna vid Volga som Stalin genom ett hemligt dekret hösten 1941 lät deportera till Sibirien och andra ryska besittningar i Asien efter igångsättandet av det tysk-ryska kriget, frågar "Freedom" i London.

Vilket öde har drabbat dessa bönder från stränderna av den stora floden i provinserna Saratov och Tamara? Ännu för tio år sedan hade de sin egen "sovjet-republik" om vilken Great Encycklopaedia i Moskva 1929 sade dessa ord:

"Utvecklingen av Volga-tyskarnas ekonomiska och tekniska kultur gör snabba framsteg mot en bättre levnadsstandard. Volga-tyskarnas autonoma socialistiska sovjet-republik har blivit en republik med blomstrande socialistisk kultur".

Var finns nu medlemmarna av denna lilla nation som plötsligt en masse blivit uppryckta med rätterna från sin hembygd medan deras "sovjet-republik" blivit "russifierad" ?

+

STORSTREJK VID DUBLINS HOTELL OCH RESTAURANGER

(IAA) Under förra hälften av oktober gick mellan 2.500 och 3.000 hotell- och restauranganställda i Dublin i strejk med krav på en betjäningsavgift av 10 proc. Inblandade i konflikten var serveringspersonalen, vaktmästarna och städerskorna, och när de nedlade arbetet nödgades gästerna på 15 hotell söka husrum i resanderum och i privata bostäder.

Olyckligtvis var inte alla hotellanställda organiserade, kontorspersonalen berördes inte av strejken, så hotellägarna blev i stånd att per telegram annulera rumsbeställningar. Fyra av de största hotellen i Dublin har tillmötesgått de strejkandes krav och stod alltså utanför konflikten.

+

DE ENGELSKA SYNDIKALISTERNAS KONGRESS

(IAA) På de engelska syndikalisternas kongress, som nyss hölls i Manchester hade representanter infunnit sig från Liverpol, Huddersfield, Nelson, Manchester, London, Dukinfield, Ashin-under-Lyne. En representant för den spanska exilgruppen i England deltog som gäst.

Hälsningar föredrogs från IAA och SAC.

Beträffande frågan om principer och organisationsformer godkändes det föreliggande förslaget utan ändringar. Detta kommer senare att publiceras när det kommit IAA:s sekretariat tillhanda.

Kongressen beslöt att ansluta den engelska syndikalistiska federationen till IAA:s västeuropeiska sekretariat.

Olika resolutioner antogs rörande den industriella politiken och den allmänna propagandan. Dessutom antogs enhälligt nedanstående resolution:

"Syndicalist Workers Federation, samlad till kongress i Manchester, sänder solidariska hälsningar till alla arbetarklassens organisationer runt om i världen, vilka stöder den revolutionära kampen mot kapitalism och stater. Den hälsar alla kamrater, vilka till följd av sin lojalitet mot de frihetliga principerna, är förföljda, drivna i landsflykt, häktade och mördade av totalitära regimer. Framför allt tänker vi på de för friheten kämpande arbetarna i Spanien, vilka aldrig upphört med sin kamp mot Franco-fascismen; de bulgariska kamraterna, vilkas aktivitet är ett levande exempel på stalinismens otaliga offer; arbetarna i FORA i Argentina, CGT i Portugal, och alla dessa som höjer den revolutionära syndikalismens fana, trots allt det förtryck de är utsatta för".

Trettiosju fredsorganisationer

i Frankrike uttalar sig

(IAA) Under de sista dagarna av september hölls en konferens i Paris i vilken deltog trettiosju fredsorganisationer. Konferensen kom bland annat överens om att utsända en appell till arbetarna, vilken fick nedanstående lydelse:

Inför de dagliga framstegen av de krigiska krafterna i världen och splittrandet av ansträngningarna avsedda att vidmakthålla freden, riktar de pacifistiska organisationerna, samlade till konferens i Paris under dagarna den 28-30 september en inträngande appell till alla arbetare, organiserade eller icke, och till de ansvariga inom fackföreningsrörelsen.

Övetygade om att höjandet av arbetarnas existensvillkor skall förbli en utopi så länge som största delen av världens resurser och aktivitet offras åt dödens verk;

konstaterande regeringarnas verkliga misslyckande att hålla eländet i schack;

Övertygade att endast den direkta och allmänna aktionen av de arbetande massorna (generalstrejker och andra verksamma medel) kan sätta en effektiv broms på krigets moraliska förberedelser - kallar vi arbetarna till omedelbar aktion för följande syften:

1. Absolut vägran att underkasta sig de krigiska stämplingarna från det ena eller det andra blocket;

2. Samordnad aktion för det omedelbara hejdandet av fientligheterna och en fredlig reglering av alla pågående konflikter: Korea, Indokina, Indiska arkipelagen, Iran o.s.v.

3. Ständig press från folkens sida på regeringarna för att genomdriva den allmänna avrustningen, såväl den unilaterala som den universella, under kontroll av arbetarnas organisationer och de pacifistiska rörelserna;

4. Kampanj för öppnandet av gränserna i syfte att säkra den fria cirkulationen av människor, idéer, underrättelser och varor.

I syfte till ett samordnat arbete på dessa grunder ber vi er att ta kontakt med undertecknarna.

Fredens fria grupper (Federativa gruppen)

++++++++++++++++++++++

+++++++++

+

ASSOCIATION INTERNATIONALE des TRAVAILLEURS
INTERNATIONAL WORKING MEN'S ASSOCIATION
INTERNATIONALE ARBEITER-ASSOZIATION
ASOCIACION INTERNACIONAL DE LOS TRABAJADORES
ASSOCIAZIONE INTERNAZIONALE DEI LAVORETORI

ADRESSES:
Sekrétaire Général John Andersson, Box 415
STOCKHOLM 1, Suède

Nummer 12

Stockholm den 6 december 1951

Nedanstående artikel har genom IAA:s presstjänst tillställts de olika ländernas syndikalistiska organisationer för att därmed i någon mån på basis av organisatoriska dokument klargöra SAC:s inställning till det spörsmål artikeln behandlar.

SAC OCH DET KOMMUNALPOLITISKA ARBETET

Några av vår rörelses tidningar i skilda länder har under senare tid redogjort för frågan om deltagande i det kommunalpolitiska arbetet i Sverge. Vi vill särskilt hänvisa till artiklar införda i tidningen Espana Libre i Frankrike och Socialisme van oder op i Holland samt i tidskriften Die Freie Gesellschaft i Tyskland och i den holländska Anarcho Syndicalistische persdienst.

För alla som inte är insatta i de förhållanden som artiklarna behandlar, delvis beroende på missvisande framställning, är det nära till hands att dra den slutsatsen att IAA:s svenska sektion, Sverges Arbetares Centralorganisation - SAC - som organisation håller på att erkänna det kommunalpolitiska arbetet som riktlinje för sin verksamhet.

Detta är emellertid fullständigt oriktigt och måste bestämt dementeras. Detta har visserligen förut dementerats, men det tycks vara nödvändigt att än en gång göra det.

SAC har alltsen bildandet år 1910 tillåtit sina medlemmar att utanför SAC delta i politisk eller kommunalpolitisk verksamhet om de var intresserade därav, men dessa medlemmar har icke haft rätt att engagera SAC och dess lokala samorganisationer därför. I SAC:s nu gällande principförklaring framhålles beträffande denna sak följande:

"Då arbetarna endast kan nå sin verkliga och nödvändiga styrka genom att organisera sig i egenskap av producenter, så följer därav att den syndikalistiska rörelsen av såväl taktiska som principiella skäl icke deltar i den politiskt-parlamentariska verksamheten utan fullföljer kampen och sitt konstruktiva organisationsarbete oberoende av såväl de politiska partierna som trosläror och nationaliteter.

I konsekvens härav äger medlemmarna i en syndikalistisk organisation full frihet att utanför organisationen delta i de former för kampen, som oberoende av syndikalismen överensstämmer med deras filosofiska och partipolitiska uppfattningar. Sverges Arbetares Centralorganisation är en sådan partipolitiskt oavhängig organisation, som strävar efter att samla alla lönearbetare till omdaning av samhället. Den hyser vidare den uppfattningen, att de politiska partierna eller den lagstiftande makten icke är i stånd att genomföra samhällets socialistiska nyorganisering varken genom politisk demokrati eller

genom partidiktatur eller på annat sätt, men att denna uppgift som en i förâta hand ekonomisk uppgift måste genomföras av de arbetande massornas ekonomiska organisationer."

Denna deklaration är tillräckligt tydlig och bör inte kunna missuppfattas eller göras till föremål för olika tolkningar.

Vid SAC:s 13:de kongress 1950 i Stockholm förelåg ett förslag till nytt principuttalande, utarbetat av en därtill utsedd kommitté. I detta förslag ingick en punkt av följande lydelse:

"Där möjligheter föreligger medarbetar syndikalisterna i den kommunala förvaltningen för att göra kommunen till en mera frihetlig samhällsinstitution och därmed motverka statens centraliserande makt. För den kommunalpolitiska verksamheten bildas särskilda organ som representerar alla anhängare av ett på fria kommuner byggt decentraliserat samhälle".

Redan före kongressen yrkade de flesta lokala organisationerna avslag på denna punkt. Kongressen gick på samma linje. Man ville inte inkoppla SAC på den kommunalpolitiska linjen.

Det vid kongressen framlagda förslaget till ny principförklaring antogs således icke. Förslaget återremitterades till kommittèn och kommittèn utökades med tre nya representanter.

Denna utökade kommittè har nu utarbetat ett nytt förslag till principuttalande, som befinner sig ute för remissyttranden av de lokala organisationerna. I detta förslag förekommer i c k e punkten om deltagande i kommunalpolitisk verksamhet direkt genom SAC eller dess lokala samorganisationer. Och ingen av lokalorganisationerna har påyrkat att det skall dit. Punkt 8 i det nya förslaget till ny principförklaring har följande ordalydelse:

"SAC deltar inte i partipolitiken. Både i dagskampen och för framskapandet av en klasslös samhällsordning betraktas den direkta, ekonomiska, sociala och kulturella verksamheten som det väsentliga. Syndikalismen förbereder och fullföljer den sociala omdaningen underifrån med utgångspunkt från arbetsplatsen och med konstruktiv syn på det sociala uppbyggandet. SAC organiserar därför alla arbetare - dit tekniker och administratörer av alla slag även räknas - i deras egenskap av producenter i en gemensam organisation, vilken utöver den omedelbara intressekampen tar sikte på uppbyggandet av en syndikalistisk samhällsordning.

Medlemmarna i SAC äger rätt att u t a n f ö r rörelsen delta i de former för samhällelig verksamhet som överensstämmer med deras politiska, filosofiska och religiösa uppfattning, under förutsättning att denna verksamhet icke bringar dem i öppen fiendeställning till den syndikalistiska rörelsen."

Ej heller i detta utarbetade nya förslag till principuttalande finns belägg för att SAC vill engagera sig för den kommunalpolitiska verksamheten. De medlemmar som har intresse av sådan verksamhet har rätt därtill, men u t a n f ö r SAC. Så har det varit förut och så är det nu.

För något år sedan bildades i Sverge en sammanslutning benämnd Frihetliga kommunalfolket. I denna sammanslutning deltar en del av SAC:s medlemmar. De har full rätt därtill, men får ej engagera SAC därför. Om sådana försök görs kommer detta att möta ett mycket bestämt motstånd.

Det Frihetliga kommunalfolket har för övrigt själv på konferens beslutat att arbeta självständigt.

John Andersson.

IAA-KONGRESS I FRANKRIKE

(IAA) Confederation Nationale du Travail i Frankrike har beslutat att dess nästa ordinarie kongress skall hållas i Lyon under dagarna den 31 maj - 2 juni 1952. Cirkulär därom har utsänts till de anslutna organisationerna.

KAMP PÅ ARBETSPLATSERNA ENGELSK ARBETARPAROLL

(IAA) Den engelska syndikalistiska tidningen Direct Action skriver i anslutning till torypartiets seger i de engelska valen bl.a.:

I dag mera än förut bör det stå klart att arbetarklassens kamp måste föras på arbetsplatserna - i verkstäder, fabriker, gruvor och på kontor. Vi får inte nöja oss med att endast avvärja försök till lönereduceringar, det är otänkbart i tider som dessa. Tories väg till lönereduceringar går genom prisstegringar och räntehöjningar och inskränkning av de sociala servicen. Att under dessa förhållanden inte kräva löneförhöjningar är detsamma som att gå med på lönereducering.

För gruvarbetarna är det nog fullständigt främmande att falla undan för Churchills slag, de förståndiga gruvmännen har skapat sig en position som det blir svårt att rubba. Detta har blivit möjligt genom att en halv miljon människor förut drivits från gruvorna på grund av torie-tidigare politik som inriktade sig på billig järn- och stålproduktion på grundval av svältavlönade kolgruvearbetare. Gruvarbetarna, härdade i industriella strider mot kolgruveägare och staten, opererade med "tysta strejker", vilka gav klart besked om på vilka villkor de gick ner i gruvorna.

De andra fackförbunden befinner sig emellertid inte i en så stark position, på grund av att de är bundna av tusentals överenskommelser och avtal. Den överenskommelse om "borgfred" som träffades emellan fackförbunden och företagarna samt samröret mellan fackförbunden och staten under arbetarregeringens tid gjorde att detta förhållande mer och mer befästes. Nu då Attle-regeringen har ersatts med toryregeringen gäller inte längre detta system av klavbundenhet.

En del fackförbund har visat vilja att kämpa, men ledningarna i de flesta andra är mest böjda för att låta sakerna ha sin gång. Det stora transportarbetareförbundet (TUC) har till och med funnit anledning förklara att det är angeläget att få arbeta under Churchills regering. En talesman för den starka maskinarbetarunionen sade detsamma endast ett par dagar efter det Churchill hade trätt till.

Under dessa omständigheter får de "inofficiella" rörelserna, såsom bland hamnarbetarna, och de spontana utbrotten av "inofficiella" strejker flerdubbel styrka. Det är dessa rörelser mycket mer än det officiella fackföreningsmaskineriet som vi måste lita till för försvaret mot tories offensiv.

+

KRIGET MOT BÖNDERNA I ÖSTEUROPA FORTSÄTTER

(IAA) Det har framstått som en naturlig sak att kommunistpressen i Östra Europas stater meddelar om "sabotage" mot skörden av kulaker eller självägande bönder. De ges skulden för att jordbruksprodukter ej inlevereras till staten i fullständiga kvantiteter; de knappar in på leveranserna i avsikt att "misskreditera regeringens ekonomiska politik", som det heter i kommunistpressen. Det är självklart att den officiella propagandan, som kontrollerar allt vad tidningar heter, framställer regeringens ekonomiska politik såsom tjänande arbetarklassens intressen; var och en som opponerar sig däremot är en "klassfiende".

Den terminologi som propagandan använder har emellertid blivit mycket stereotyp i sin strävan att undertrycka alla självständiga tankar. Det är samma terminologi som användes för ett tjugotal år sedan i Sovjet-

unionen. Termen kulak användes mot dem som ansågs vara illasinnade mot de nya makthavarna. Inte nog med att de var självägande bönder, de gjordes också till kriminella i befolkningens ögon, de var helt simpelt sådana som borde likvideras på ett eller annat sätt.

Mönstret för proceduren följes nu i Sovjets satellitstater. I Polen t.ex. höll minister Hilary Minc nyligen ett tal i Warszava i vilket han varnade kulakerna. Den officiella partipressen i Polen började en vecka efter Mincs tal inte endast attackera de självägande bönderna utan även partimedlemmar, vilka anklagades för bristande leveranser av spannmål, för dålig entusiasm i propagandan för partiets politik etc. Anklagelsernas natur är självklart ägnade att gälla bönder i allmänhet.

"Szabad Nep", organ för Ungerns arbetarparti, förklarade i en artikel den 19 oktober i år att "kulakerna och by-reaktionärerna överallt öppet söker uppegga bönderna att strejka från höstarbetet på fälten; i många byar saboterades på det viset arbetet med sådd och plöjning".

Det tjekoslovakiska bondeförbundets tidning "Zemedelske Noviny" förklarade samma dag, att ehuru potatisskörden hade varit god var böndernas leveranser av potatis till staten under de fastställda kvantiteterna. Uttalandet förstärker intrycket att de kommunistiska regeringarnas krig gentemot bönderna innefattar hela bondebefolkningen i Östra Europas stater.

Detta krig förs inte endast av de kommunistiska regeringarna utan även av ex-kominform-regeringen i Jugoslavien. Titoregimen fortsätter att i enlighet med sitt kommunistiska ursprung likrikta på alla områden där det ges möjlighet att direkt regera folket. Allt som har ändrats är relationerna till Moskva och västerlandet. Den officiella pressen i Jugoslavien meddelar om opposition bland bönderna mot sådd av vintervete, varjämte underlåtenheten att till staten inleverera av sommarens skörd får allt större omfattning. Dessa meddelanden kan inte tolkas anmorlunda än ett försök att officiellt stämpla de oppositionella som "folkets fiender".

+

FRÅN DEN ENGELSKA ARBETSMARKNADEN

(IAA) De styrande inom den förstatligade engelska elindustrien har för att undvika driftstopp genom elkraftavbrott gjort försök att införa "hoppande" arbetstider inom vissa industrier. Försök har bl.a. gjorts vid skeppsvarven i London med växlande resultat. Arbetsgivarna välkomnar försöken på välförstådda grunder. Det är en ren förlust för dem när den elektriska kraften tryter, ty dag- eller veckoavlönade arbetare måste betalas lön även om de, på grund av orsaker som de ej bär skulden till ej kan utföra något arbete.

Planen går ut på att när elkraften tryter någon dag i veckan skall arbetarna den dagen bara arbeta halv dag, d.v.s. 4 och en halv timme, och denna halva dag skall sedan tas igen genom ett förmiddagsskift på lördagarna. Detta halvdagsskift mitt i veckan skulle medföra att arbetarna finge femdagarsveckan spolierad som de fick införd i och med genomförandet av 44-timmarsveckan. Arbetarna lär dock inte vara så villiga att gå med på detta arrangemang. Strejkhot har uttalats av arbetarna vid ett par av de större skeppsvarven med en arbetsstyrka på 1.000 - 1.500 man, medan vid andra varv arbetarna gått med på att göra ett halvt lördagsskift.

+

Återigen börjar arbetare i större antal att lämna den engelska kolgruveindustrin. Ehuru kolgruvearbetarkåren i dag räknar 7.000 flera arbetare än vid samma tid förra året är den cirka 9.000 färre än under sistlidne april månad, då den räknade 703.400 man.

Arbetarnas rörlighet till och från gruvorna hänger samman med

de löner som betalas i gruvorna och vid andra industrier. Till följd av att lönerna i gruvorna höjdes i början av detta år ökades arbetsstyrkan där. Ett krav på höjning av gruvarbetarlönerna från minimum 6 pund, 10 shilling till 7 punä 10 shilling kommer flykten från gruvorna säkert att upphöra och gruvarbetare som slutat för att söka bättre betalt arbete på annat håll torde komma att återvända.

Den nationella kommittèn hade hoppats att 5.000 italienska gruvarbetare skulle vara anställda i gruvorna vid slutet av detta år, men hittills har endast något mer än 1.000 av dessa anlänt, av vilka endast 400 är i arbete medan de övriga håller på att lära sig engelska eller undergår träning i brittiska arbetsmetoder,

+

Till den engelska arbetsmarknadens bild hör också företagens vinster. Det nationaliserade telegrafverket hade under det senaste verksamhetsåret en vinst av 3,32 milj. pund mot 1,89 milj. pund föregående år. Det har påpekats att även telefon- och telegraftrafiken nått ett uppsving genom den pågående upprustningen världen över.

Manufakturfirman Montague Burton hade en rekordförsäljning senaste verksamhetsår med en nettovinst av 2,27 milj. pund mot 0,92 milj. föregående år. Allmänheten vet att det är svårt med kläder just nu, men manufakturisterna vet att anpassa sig till en sådan situation.

Den mest anmärkningsvärda vinsten har emellertid gjorts av Austin Motor Company, vars nettovinst var 7,01 milj. pund mot 4,98 milj. föregående år. Direktionen har också höjt utdelningen från 35 till 45 procent., och de 17,000 arbetarna har fått en veckolön i bonus. Men en veckolön på 10 pund skulle det bli 170,000 pund - en ringa del av de sju miljonerna. Det är mindre än 10 proc. av stegringen av företagets nettovinst.

+

VILKA ÄR " BANDITER " I FJÄRRAN ÖSTERN?

(IAA) I Indokina och Malaya fortsätter fransmännen och engelsmännen krig mot de båda lämdernas för sin självständighet kämpande befolkning. I Indokina hade fransmännen ganska bestämt förklarat att den slutgiltiga segern var inom räckhåll, men ännu finns ingenting som tyder på att striderna där skall vara slut i en nära framtid. Och i Malaya fortsätter engelsmännen att offra pengar och soldater i djungelkriget mot "banditerna". Dessas antal måste emellertid vara utomordentligt stort.

I Indokina har sedan länge funnits en stark antifransk rörelse. Genom att betecknad dessa rebeller som "banditer" och "kommunister" har det lyckats för franska regeringen att få vapenhjälp från USA för deras bekämpande, och för att åter säkra fransmännens fotfäste i detta land, där de ej längre är önskvärda. Terror har mötts med terror. I juli månad i år blev Syd-Vietnams guvernör och den franske militärbefälhavaren dödade av en nationalistisk "självmordsaspirant", och i oktober blev den franske kommissarien hos det indikinesiska kungadömet Kambodja dödad i sitt sovrum av en tjänare som antages tillhöra en terroristgrupp.

För någon tid sedan mördades i Malaya en högre engelsk ämbetsman, sir Henry Gurney. Enligt en rapport från Singapore i början av november har hela befolkningen i byn Tras, omkring 2.000 personer, de flesta kineser, deporterats på grund av anklagelser för att ha hjälpt sir Henrys mördare att hålla sig undan. De deporterade byinnevånarna kommer att placeras ut i andra delar av landet, medan deras forna hem skall raseras. Man håller för troligt att dessa kineser vid omflyttningen kommer att placeras så att de i framtiden blir en minoritet bland fientligt inställda folkgrupper. En engelsk iaktagare anmärker härtill, att engelska regeringen inte glömt bort sin gamla taktik att härska och söndra; i Malaya finns nämligen en talrik kinesisk befolkning.

I striderna i Malaya och Indokina ges ingen pardon från någondera sidan. Det är endast en halv sanning att säga att engelsmännen bekämpar terrorister. För de illa beväpnade malayanska och kinesiska nationalisterna kan det synas hopplöst att ta upp kampen mot de välrustade engelska trupperna (enligt officiella siffror för 1950 utgjorde kostnaderna för de militära operationerna i Malaya nära 16 milj. pund), men till sin hjälp har de kännedomen om terrängen och befolkningens sympatier. Man kan jämföra dessa rebeller med deltagarna i de motståndsrörelser som kom till stånd i Europa under den tyska ockupationen och som då understöddes av allierade agenter. Samma taktik som tyskarna använde i kampen mot motståndsrörelsen använder nu fransmän och engelsmän mot motståndsrörelserna i Indokina och Malaya.

Situationen i Malaya är otvivelaktigt mycket tragisk. I det långa loppet kan nationalisternas motivering för sin kamp komma att bli lika hållbar som fransmännens och engelsmännens. De senare säger att de måste skydda sina länders ekonomiska intressen, men, som engelska iaktagare framhåller, även om ansvaret för dessa delvis kan motivera aktionen i Malaya så utgör det ingen motivering för terrorn - eller kontraterrorn, vilket kan vara detsamma - som ingen hederlig engelsman kan försvara. Det kan inte bli något slut på blodbadet på annat sätt än att de brittiska trupperna dras bort från Malaya.

+

FREDSUPPGÖRELSEN MED JAPAN

(IAA) Den fredsuppgörelse som för en tid sedan träffades med Japan betecknades från västmaktshåll vara utmärkande för sin mildhet och att densamma återgav Japan dess fulla självbestämmanderätt. Allt talade emellertid för att man samtidigt jämnade vägen för Japans anslutning till västblocket. Det har särskilt varit USA som gjort sig till tolk för denna politik.

Det japanska folket ser dock på fredsuppgörelsen med kritisk blick. Särskilt mot försöken att engagera Japan i västmaktsblocket med ty åtföljande upprustning och utplundring av folket. Den fackliga rörelsen har nedlagt sin bestämda gensaga däremot och Japans socialdemokratiska parti har intagit samma avvisande hållning. Det har förklarat att en återupprustning av Japan betyder en sänkning av levnadsstandarden och slutet på den ekonomiska återuppbyggnaden.

Ordföranden för Japans Socialdemokratiska parti, Mosaburo Sazuki, skrev nyss en artikel i en indisk socialistisk tidning vari han bland annat framhöll:

"De asiatiska folken fördelar sig i dag på tre skilda grupper och freden i Asien och Japans oavhängighet är beroende på dessa tre gruppers samarbete. Den ena gruppen är Rysslands bundsförvanter, den andra omfattar de som fylkas kring USA och den tredje består av de tolv arabisk-asiatiska folken med Nehru som ledare. Vi står den tredje gruppen närmast och tror att denna grupps politik är den bästa garantin för freden medan de andra två gruppernas politik hotar att skärpa världskrisen.

En militärallians med en eller flera stormakter skulle avgjort omöjliggöra för Japan att uppnå en sådan fredstraktat som vi önskar. Dessutom skulle Japans återupprustning, som det nu arbetas så ivrigt för i vissa kretsar, få så allvarliga konsekvenser, att socialisterna har beslutat sig för att göra allt som står i dess makt för att förhindra den".

Det Socialdemokratiska partiet beslöt för övrigt på sin senaste kongress, att antaga ett uttalande mot återupprustningen. Huvudpunkterna i detta uttalande var följande:

1, Japans återupprustning står i strid med den japanska författningens bestämmelser om avväpning och hotar världsfreden.

2. Den leder till att tvångsåtgärder genomföres mot arbetarna och därvid främjas en fascistisk utveckling i Japan.

3. Det japanska folket är i sitt överväldigande flertal mot en återupprustning och kommer därför icke att kunna lämna goda soldater om regeringen påtvingar folket en återupprustning.

4. Återupprustning av Japan betyder att den redan fruktansvärt låga levnadsstandarden sjunker ytterligare och att den ekonomiska återuppbyggnaden stoppas.

+

Den anarkistiska federationen i Japan har även intagit en klart avvisande hållning mot återupprustning och landets engagemang i stormaktspolitiken. Federationens tidning har utkommit med ett extranummer med anledning av fredsuppgörelsen å konferensen i San Francisco samt framhåller att fredstraktatets konsekvenser leder till ett nytt krig samt större fattigdom och slaveri för folket.

Tidningen erkänner att det socialdemokratiska partiet, i samråd med fackföreningsrörelsen, är för en allsidig fred och mot krig, men erinrar om att dess högra flygel allierar sig med den reaktionära kapitalismen i denna fråga. Denna högra flygel bekämpas dock av partiet som sådant.

Den anarkistiska federationens tidning är även kritiskt inställd mot kommunisternas propaganda för fred. Det är en del av Sovjetunionens utrikespolitik och framhåller att kommunisterna arbetar efter order från Moskva.

Tidningen talar vidare om en konferens som hållits i fredsfrågan med representanter från fackföreningar, kvinno- och ungdomsorganisationer, grupper av antimilitarister och religiösa samt enskilda intellektuella element. Denna rörelse för fred betecknas av tidningen som icke politisk och manar till uppslutning kring densamma.

Slutligen manas till en arbetarnas klasskamp mot kriget som den mest avgörande fredsfaktorn.

++++++++++++++++

++++++++++++++++

B i l a g a

till IAA:s Presstjänst nr 12, 1951

++

DEBATT OMKRING EN ARTIKEL

SVAR OCH GENSVAR

Artikeln med rubrik "Försvar för SAC", som var införd i nr 11 av IAA:s Presstjänst har åstadkommit en del oro och protester. SAC:s AU har behandlat frågan, Frihetliga kommunalfolket har protesterat och Helmut Rüdiger har begärt att få in ett genmäle på ledarplats i IAA:s Presstjänst och att detsamma inte kommenteras. Vi har utan tvekan gått med på att han genom ett inlägg får svara på artikeln, men placerad på en plats som vi anser lämplig och naturligtvis med kommentar till densamma. Vi betraktar nämligen inte hans inlägg såsom så heligt att det inte skulle få göras till föremål för en till sammanhanget lämpad kommentar. Detta är för övrigt nödvändigt då det nu gäller att klargöra frågan grundligt. Vi vill även i detta sammanhang säga, att när artikeln i förra numret skrevs så skedde inte detta förhastat utan först efter moget övervägande och med den bestämda uppfattningen att vad i densamma framfördes var nödvändigt att säga i dagens situation.

Vi inför även i detta nummers bilaga till IAA:s Presstjänst nr 12 AU:s uttalande samt protesten från Frihetliga kommunalfolket. Detta därför att alla meningar skall bli hörda.

Först följer här nedan Rüdigers inlägg mot artikeln.

++++++++++++++++++++++

I EGEN SAK

Den i IAA:s historia enastående händelse att presstjänsten av sekreteraren utnyttjats till ett angrepp mot en meningsmotståndare inom rörelsen, tvingar mig att här polemisera mot Anderssons artikel under den missvisande rubriken "Försvar för SAC". Jag hade just under två dagar talat inför unga socialdemokrater i Västsverge som själva efter mina föreläsningar konkluderade att "socialismen just nu behäver en fingervisning i riktning mot syndikalismen"; jag hade tre kvällar i följd i Småland för unga tyska arbeterskor talat om syndikalism, CNT och SAC, Arbetaren och frihetlig socialism; jag höll på att förbereda listor med anarkistisk och syndikalistisk litteratur för Arbetarrörelsens arkiv, när jag fick veta att jag i bulletinen framställts som SAC:s skadegörare i internationell skala. Artikeln ifråga torde både intellektuellt och moraliskt markera den hittills lägsta punkten i vår internationella rörelses utveckling.

Anklagad att ha förolämpat partikamrater, förklarade Lenin inför en partidomstol år 1906: "Mitt mål är inte att rätta till mina motståndares fel, utan att krossa motståndarna. Mina ord ska framkalla hat, antipati och misstankar". Receptet är gammalt, som man ser. Efter rent "folkdemokratiska" metoder skulle den gången genom en paroll från högsta toppen en pogromstämning framkallas mot en medlem som enligt ledarnas beslut skulle hängas. Manövern blev inte heller helt utan framgång: i en hotfull skrivelse till mig kräver en LS att jag ska framföra "en ursäkt" annars skulle kanske min "gästroll" i SAC kunna ta ett brådstörtat slut". Men det är inte jag som behöver ursäkta mig. Min "gästroll" i IAA:s organisationer, som pågått i 29 år, ska inte heller upphöra. Förebråelserna mot mig grundas otroligt nog på det faktum att jag genom vänskapliga förbindelser som jag på 4 eller 5 språk underhåller med kamrater i ett flertal länder arbetar för utbyte

av objektiva, grundliga informationer och söker bidra till den internationella idédebatt som pågår världen runt. Jag vänder på anklagelsem och förklarar: Andersson har förflackat det internationella informationsarbetet och levererar varken till oss eller till utlandet det material som behövs för att hålla vår rörelse vid liv. Mina informationer i samtal, brev eller artiklar ligger alltid på samma linje, men de omfattar ett mycket större område än Anderssons. Om SAC i utlandet alltid haft ett gott namn, så har det positiva intresset för SAC hos våra utländska kamrater bara ökat genom min verksamhet. Den torftiga årsrapport om SAC som Andersson brukar lämna till IAA, hänvisar (med rätta) regelbundet till LO:s monopolpolitik och försäkrar "att kampen för syndikalismen fortsätter trots allt", sedan uppräknar han antalet tryckpressar och sättmaskiner som SAC äger, meddelar att SAC arbetar inom 18 agitationsdistrikt, har organiserat ett antal möten, att 5 industrifederationer och ett förlag är i verksamhet; förra gången tillkom ett omnämnande av SAC:s jubileumskongress.

Jag framlade för SAC:s AU både mina artiklar i utländska tidningar och en del privatkorrespondens (fastän ingen har någon rätt att få kontrollera den som Andersson faktiskt gjort). Jag har i talrika artiklar talat om SAC som en levande faktor i det svenska samhället. Jag har berättat om ungsocialismen, skrivit om Hinke Bergegren, Björklund, Brand, om storstrejken, SAC:s bildande, jag har till främmande språk översatt talrika OK-uttalanden, har presenterat Fridells idéer (bl.a. i förhållande till kooperationen), skrivit om Dagerman, Kronheffer, Olofsson, Lagerlöf, Jensen, om Arbetaren, men även om Hammar, Kämpande Demokrati, Frihetliga Kommunalfolket, svenska folkhögskolor, svensk social litteratur m.m. Det enkla faktum att spanjoren Penido genom mig (antagligen) fått veta LO:s medlemssiffra tycks i Anderssons ögon föreställa mitt fruktansvärdaste brott. Enligt min uppfattning hör sakliga uppgifter om hela den svenska socialstrukturen absolut till en verklig information om den svenska syndikalismens läge, idéer och uppgifter. Såsom skadligt betraktar jag däremot varje förtigande av fakta och en "information" medelst billiga agitatoriska fraser.

En ung fransman som i december månad ämnar hålla ett föredrag om "Det sociala livet i Sverige" bombarderar mig just nu med (mycket intressanta) brev och frågor efter detaljer i svenskt liv. Jag känner honom inte, har aldrig haft några privata förbindelser med IAA:s franska sektion eller dess medlemmar; men tydligen har kamraten ifråga av sin organisation hänvisats till mig, och jag försöker svara efter förmåga - framförallt med många siffror, som egentligen skulle vara kända - om det fanns en effektiv IAA. Kan det vara brottsligt, är det "nedsättande" för SAC att jag använder min fritid för att besvara sådana brev?

Angående mina 1947 författade gruppbrev till tyska kamrater: jag framlade dem för SAC:s AU, inte bara det som befinner sig i Anderssons "ägo". Jag läste upp både början och slutet i dessa stencilerade brev som av mig riktats till mina överlevande tyska vänner, en liten krets mig kända män och kvinnor, och där jag betonar upprepade gånger att det rör sig om rent privata brev, vilket dock inte avhållit Andersson ifrån att efter bästa tjekamönster snoka i dem och citera dem offentligt. Om någon som mina brev antagligen inte varit riktade till i hemlighet utlämnat ett av dem till Andersson skulle den enklaste mänskliga taktkänslan påbjudit något helt annat än som skett, inte minst därför att jag då (1947) ännu var Anderssons tekniska medhjälpare vid IAA-arbetet.

Men jag läste också upp dessa brev, dessa mina privata informationer om Sverige, som omfattar många sidor. Jag skrev i ett av breven t.ex. att "SAC som syndikalistisk organisation för en bitter kamp för sin existens mot LO:s terror på arbetsplatserna". Just detta brev "äger" Andersson inte, men jag äger en kopia. Om han vill rikta en anklagelse mot mig på grund av min privatkorrespondens så måste han åtminstone försöka få tag i alla mina brev...som jag dock gärna frivilligt framlägger för mina kamrater. Förresten skildrar jag i dessa brev till mina tyska vänner också utförligt SAC:s stora kamp mot de faror som representeras av den socialdemokratiska välfärdsstaten och citerar otaliga officiella SAC-uttalanden i olika sammanhang, samt Fridell, Arvidsson m.fl. Jag läste för SAC:s AU också upp det av Andersson delvis citerade

stället, men jag läste det helt, utan förkortningar. Den analys som jag då lämnade av SAC:s läge skriver jag under ännu i dag. Jag skrev bl.a. om att det var nära att Arbetaren skulle ha nedlagts 1946 (mot min uppfattning och mot min vilja) och sa ett öppet ord om framtiden. Eftersom det rörde sig om ett privat brev, var öppenhet det enda riktiga. Och så var brevet riktat till några tiotal människor som under 12 år levat ansikte i ansikte med döden och som nu, trots fruktansvärda upplevelser, ville återuppbygga vår rörelse. Skulle jag berätta för dem, i Anderssons stil, om SAC:s sättmaskiner, och bara försäkra att kampen för syndikalismen fortsätter? Detta skulle ha varit en förolämpning för denna lilla krets sammansatt av genom exempellösa lidanden härdade och luttrade kamrater som endast med sanningen framför ögonen kunde återgå till en ny verksamhet för vår sak. Och det gjorde de också med enastående resultat.

Till sist min artikel om Frihetliga Kommunalfolket i Espana Libre. Tror någon att denna tidnings utgivare, spanska CNT:s män i Frankrike, skulle publicerat en artikel som krävde att SAC skulle krossas - den SAC de lärt sig uppskatta just genom många informationer från min sida? När jag skrev min artikel (direkt på spanska) och försökte tala om FK såsom ett försök bland andra att övervinna isoleringen, att tränga ut till folket, föresvävade mig det svenska uttrycket "vidga ramen". Den direkta översättningen, tyckte jag, verkade inte lycklig, framförallt skulle begreppet "ram" inte gått så bra på spanska. Så hittade jag på"att bryta sönder den traditionella organisationens förminskade cirklar". Ta ner en ram från väggen och försök "vidga" den. Ni bryter den sönder. Med andra ord, både det ena och det andra är bildspråk, som allt mäsnkligt språk. Behöver jag förklara det ännu närmare för människor som vet att jag under 12 år i Sverige verkat för SAC!s sak, dess organisation och dess idéer? Jag skildrade även i denna artikel öppet SAC:s objektiva läge, men förklarade också (vilket naturligtvis inte citerats av Andersson) att "allt mera medborgare börjar begripa vilken fara som representeras av den moderna socialbyråkratiska statens växande makt", och jag tillägger att medvetna minoriteter i Sverige nu vänder sig mot det sociala livets förstatligande. Att vi inte kan ta vara på dessa strömningar medelst 1910 års agitationsmetoder har jag skrivit i otaliga artiklar också i Arbetaren, så dessa mina idéer är kända i hela Sverige. Vi måste nu intressera oss för flera sociala verksamhetsområden än 1910. Vad som då var riktigt och nödvändigt räcker inte i dag.Jag anser att vi mera positivt (kritiskt-konstruktivt) måste syssla med konsument- och producentkooperation, med totalismen (en företeelse som var okänd när SAC bildades), med demokratins rättsröta, demokratins decentralisering. Allt detta är problem som den gamla syndikalismen med sina optimistiska socialrevolutionära perspektiv inte kunde och behövde ta upp. Men om vi försummar det, så förråder vi just det levande och utvecklingsdugliga i vår rörelse. Detta är förresten kärnan i hela min uppfattning: "levande" är lika med utvecklingsdugligt.

Jag vill här också förklara att min artikel om FK i EL inte skrivits på FK:s uppdrag. Även om j a g i FK såg ett medel till "Kamp mot SAC", ett påstående som dock är en grov, medveten förfalskning, så kunde inte Frihetliga Kommunalfolket beskyllas för det. Frihetliga Kommunalfolket har också i denna anda svarat på Anderssons angrepp, som i den punkten även riktats mot en större krets SAC-medlemmar.

Jag går inte närmare in på den eleganta slutvändningen i Anderssons artikel. Jag kom till Sverige inte för att stanna i landet. Resplanerna gick inte att genomföra. Under kriget gjorde jag här min insats mot nazismen, som gick vida utöver rutinarbetet för organisationen. Men dessutom har jag med mina medel och på mitt sätt alltid gjort det bästa möjliga för organisationen. Var och en ska göra sitt för rörelsen, och i stället för att smutskasta den som har ett annat arbetsområde skulle vi komplettera varandra. Vår store Max Nettlau, som hade en ganska kritisk uppfattning om den ensidiga syndikalismen, yttrade en gång också sin negativa mening om den svenska syndikalismen - som han dock aldrig kom i personlig beröring med. Jag har arbetat och arbetar fortfarande för att bevisa att just den svenska syndikalismen, precis som Spaniens CNT, är en rörelse byggd på levande

idéer och med rätter i folklivet. Med denna tanke har jag försökt komplettera IAA:s bristfälliga informationsverksamhet. Denna verksamhet har i utlandet inte uppfattats som "nedsättande" för SAC. Anderssons påståenden i detta sammanhang saknar varje grund.

En av mina artiklar om SAC som varit införd i argentinska och belgiska tidskrifter, avslutade jag så här: "Att rädda, bevara, försvara principerna, det betyder att fördjupa dem genom ett oavbrutet analytiskt och syntetiskt arbete som bygger på den sociala verklighetens grund". Detta är tanken som går genom hela min verksamhet, som ligger öppen för alla, och som i utlandet följer precis samma linje, som mitt medarbete i Arbetaren, mina föreläsningar, mina samtal och brev, både beslagtagna och andra. Får jag fortsätta med min verksamhet för våra gemensamma idéer? Jag kommer att göra det så länge som SAC är en fri organisation. Och det har den alltid varit och kommer den att förbli, alla likriktningstendenser och utrensningsförsök till trots.

Helmut Rüdiger

++

UTTALANDE AV SAC:s AU

Till Presstjänstens läsare

I föregående nummer av IAA:s Presstjänst, svenska upplagan, förekommer en artikel med rubriken "Försvar för SAC" där artikelförfattaren går till angrepp mot SAC-medlemmen Helmut Rüdigers publicistiska- och annan informationsverksamhet.

Vid två sammanträden, den 12 och 14 november 1951, har SAC:s AU, i närvaro av IAA:s sekretariat och Helmut Rüdiger behandlat denna artikel.

Arbetsutskottet tar bestämt avstånd från artikeln Försvar för SAC och beklagar att den blivit publicerad. Då Rüdiger emellertid fått IAA:s sekretariats medgivande att i Presstjänst gå i svaromål är det vår förhoppning att frågan kan begränsas till detta och därmed undvika skadeverkningar för hela vår rörelse.

För att ytterligare belysa AU:s inställning får vi meddela att fyra ledamöter var eniga om att denna deklaration skall publiceras i Presstjänst medan den femte yrkade avslag med motivering att då Rüdiger beredes plats för ett genmäle kunde frågan anses utagerad för AU:s vidkommande.

Det inträffade bör dock utgöra en påminnelse och en maning till oss alla och envar att i polemik organisationskamrater emellan iaktaga den tolerans som det anstår medlemmar av en syndikalistisk rörelse med världsfamnande perspektiv, där det alltid måste finnas plats för olika uppfattningar om medel och taktik.

För SAC:s AU

Algot Karlsson

+ +

AU-MEDLEMMEN O S C A R J A N S S O N S RESERVATION

MOT BESLUTET

Undertecknad reserverar mig emot AU-majoritetens beslut om att ta avstånd från sekreterare John Anderssons artikel i IAA:s Presstjänst "Försvar för SAC".

forts...

Enligt min mening har sekreteraren John Andersson där i första hand gjort ett genmäle till Helmut Rüdiger samt tillrättalägger en del uppgifter och felaktigheter, vilket inte kan vara oriktigt.

Det bör vara en sekreterares rätt och uppgift, såväl som en enskild medlems skyldighet att ständigt vara på vakt till försvar för vår rörelse.

Det är Rüdiger som först skrivit om SAC på ett sätt, som framkallade John Andersson att skriva sin artikel och de av Andersson anförda och påtalade uttalandena kan väl ändå inte anses gagna rörelsen och SAC.

Vill Rüdiger internationellt syssla med idédebatt, ska det ske under andra former och internt behandlas inom en rörelse och först därefter officiellt behandlas av tidningspressen.

Andersson kan ej enligt min uppfattning menat en prickning av Rüdiger, men väl ett angrepp mot Rüdiger och de medlemmar, som sprider en stämning om vår rörelse, som långt ifrån kan verka befruktande, vare sig nationellt eller internationellt.

Oscar Jansson.

+ +

PROTEST FRÅN FRIHETLIGA KOMMUNALFOLKET

Till IAA:s sekretariat, Box 415, Stockholm 1.

Frihetliga Kommunalfolkets Verkställande Utskott har vid sammanträde den 6 november behandlat den artikel i IAA:s presstjänst som bär rubriken "Försvar för SAC". VU beslöt enhälligt att på det bestämdaste protestera mot denna artikel som vad det bl.a. gäller Frihetliga Kommunalfolket är helt missvisande. Angreppet mot vår organisation är fullständigt obefogat och vi kräver för vår del att en rättelse införes i kommande nummer av presstjänsten.

Vad den citerade artikeln i Espana Libre beträffar så ansvarar Helmut Rüdiger helt för denna. Den har tillkommit utan att på något sätt vara auktoriserad av organisationen. Sedan vi tagit del av artikeln i fråga finner vi emellertid att det inte ur någon synpunkt finns något att invända mot vad som där står beträffande FK och dess strävanden.

Frihetliga Kommunalfolkets Riksorganisation kräver alltså: att få införa en orienterande och tillrättaläggande artikel i nästa nummer av IAA:s presstjänst på lika framträdande plats som John Anderssons angreppsartikel.

Med hälsning
För FK:s VU
Bert Ekengren

+ +

R E P L I K A V J O H N A N D E R S S O N

Nå - det var onekligen mycket på en gång. Jag känner mig dock ej förkrossad av de många upprörda orden. Jag förstår att jag tryckt på en för vederbörande omtålig sak. Men jag känner mig trots detta övertygad om, att jag ej begått någon felaktighet genom att bemöta artiklar som behandlar SAC på ett nedsättande och oriktigt sätt. Det har sagts att jag skulle underställt AU mitt material innan jag nedskrev min artikel. Men gjorde Rüdiger detta? Den artikel han skrev i Espana Libre var en artikel för offentligheten, och det man skriver offentligt får var ock en nöja sig med att få offentligt besvarad. Även en del av de uppgifter som lämnats i de s.k. privatbreven har publicerats. Det går således inte att komma undan för ett offentligt bemötande.

Vad som är betecknande för Rüdigers svar är de många orden om sin egen förträfflighet och sitt omfattande arbete. Men han söker inte ett ögonblick förneka riktigheten av de citat jag återgav från hans artikel i Espana Libre. På AU:s sammanträde, där denna fråga behandlades, måste han på en direkt fråga erkänna, att de citat jag använde i min artikel var korrekt översatta. Och det är detta som är det väsentliga. Min artikel mot Rüdiger byggde på dem. När han nu söker förbigå dessa tvingas jag att på nytt återge dem.

Det var två avsnitt jag citerade ur artikeln i Espana Libre. I det första skriver Rüdiger:

"Frihetliga kommunalfolkets kommunalister är anarkosyndikalister men målet för deras verksamhet är att på samma gång samla alla anhängare till en praktisk, frihetlig federalism som är duglig inom den svonska demokratiska ramen. Som facklig rörelse har SAC, svensk sektion av IAA, inte längre någon möjlighet till utbredning, utan måste tvärtom lämna fältet fritt till den reformistiska landsorganisationen, vilkens monopolistiska tendenser hindrar den anarkosyndikalistiska rörelsens utbreening".

Samtidigt som SAC och dess medlemmar sätter in all kraft för att söka vinna flera medlemmar till organisationen, sprider Rüdiger internationell "upplysning" att SAC som facklig rörelse ej längre har någon möjlighet till utbredning.

Det andra citatet jag återgav var av följande lydelse:

"Det svenska frihetliga kommunalfolkets rörelse består endast till en del av syndikalistmedlemmar men har mycket starka fästen i de trakter där det finns ett SAC som har verklig facklig styrka och som kan hålla sina positioner. Det viktigaste är emellertid, att den kommunalistiska rörelsen har goda möjligheter att bryta sönder den traditionella organisationens förminskade cirklar, för att komma i förbindelse med andra element av befolkningen som säkerligen inte kan entusiasmeras för en syndikalism av modell 1910, inte heller av några fraser om total frihetsrevolution vilket inte anpassar sig landets atmosfär, men som inser nödvändigheten av att kämpa för en demokratisk förnyelse, inspirerade av en modern federalistisk anda vilken kan anpassa sig efter nutidens nödvändigheter".

Det var detta som jag betecknade som en öppen kampartikel mot SAC och detta vidhåller jag bestämt. Innehållet i de återgivna citaten ger klara belägg för denna min uppfattning. Att våga belysa detta torde, enligt Rüdiger, "intellektuellt och moraliskt markera den hittills lägsta punkten i vår internationella rörelses utveckling". Naturligtvis såg Rüdiger helst att hans skriftställarskap inte kritiskt bedömdes. Att angripa "gudarna" anses förmätet. Jag gör det ändå - om detta är nödvändigt.

Rüdiger talar om det privata brev jag kommit över. Det är inget privat brev. Det är en 4-sidig, stencilerad bulletin på tyska språket, där Rüdiger inte endast behandlar SAC utan även vår rörelse i andra länder på samma förringande sätt. För övrigt så utkommer tydligen dessa "privata" brev inte endast på tyska språket. Allt talar för att de även utkommit på spanska språket. Jag har i min hand en informationsbulletin som Unione Socialista Libertaria utger från Buenos Aires i Argentina. I denna bulletin har en del av Rüdigers brev publicerats, vari han bl.a. talar om SAC:s föråldrade metoder. I bulletinen läser vi: "Våra idéer diskuteras också i andra kretsar får vi veta i ett av breven", och på ett annat ställe sägs i omskrivna bulletin: "Rüdiger meddelar oss i sitt sista brev". Breven har således publicerats i argentinsk press. De betraktar dem inte som privata, utan som nyhetsmaterial, som Rüdiger sänder ut och vilket han publiceras. Och som offentlig skribent får Rüdiger som förut sagts låta sig nöja med att hans skriverier bemötas.

Under debatten om min artikel har framhållits att jag vill söka dölja sanningen om SAC. Att jag är rädd för att meddela hur det är. Jag har aldrig sökt dölja sanningen om SAC under mina internation-

ella förbindelser. Jag har vid ett flertal tillfällen muntligt inför spanska, franska, italienska och bulgariska kamrater objektivt redogjort för SAC, dess ställning och problem samt har jag varje år i IAA:s årsberättelse lämnat exakta uppgifter om SAC och dess medlemsantal.

Men det kommer an på hur sanningen meddelas. I positiv eller negativ riktning. Såsom Rüdiger meddelat sanningen har detta skett i negativ riktning. Som belysande exempel kan tas nedanstående citat från ett av Rüdigers "Privata" brev. Han skriver däri om SAC:

"Den svenska syndikalistiska rörelsen SAC hade 1924 sitt högsta medlemsantal 37.366, 1936: 33.163, 1939:27.873, 1945:22.105, 1947:21.440, 1948:20.540. De centralistiska fackföreningarna utträngde de syndikalistiskt organiserade arbetarna från arbetsplatserna. Förutsättningen därför är naturligt: de syndikalistiska idéerna betraktas bland arbetarna med stor likgiltighet. Något motstånd mot det tilltagande förstatligandet och mot centraliseringen existerar inte. Massorna är passiva. De två viktigaste indistrigrupperna, fundamentet i SAC, är byggnadsarbetarna och skogsarbetarna. Men inom byggnadsindustrin kommer trycket inom de närmaste åren att tilltaga, det förklarar omdömesgilla kamrater. I några skogsdistrikt är läget för SAC mycket gynnsamt, men den ungdom som kommer från skogsdistrikten och söker sig till industriorterna går nästan utan undantag över till fackföreningarna. Någon konkret möjlighet i någon av de betydande industrierna att tränga in existerar för närvarande inte. Redan 1947 framkom allvarliga förslag att den dagliga tidningen i Stockholm skulle nedläggas. (Deficitrörelse) Ifall ej något under sker blir förslaget åter aktuellt 1953. Folke Fridell formulerar problemet så: "Hur kommer det sig att den frihetliga socialismen i Sverge allt mera i brännpunkten i diskussionerna vakna arbetare emellan, intellektuella och konstnärer, medan våra organisationer fortsätter att gå tillbaka?" Så t.ex. bildade Bert Jansson tillsammans med 3 andra en fri grupp i Uppsala till vilken ett 30-tal studenter anslutit sig som medlemmar. Med undantag av initiativtagarna är enligt Jansson de övriga"frihetliga socialdemokrater". Det är mycket osannolikt att dessa unga personer någonsin kommer att ansluta sig till SAC trots deras sympatier för den frihetliga socialismen. Hur kommer sig detta? Vilka konsekvenser ska man dra av detta förhållande?"

Ingen kan naturligtvis förneka utan att det i ovanstående finns en del exakta uppgifter. Fel är dock påståendet att det i Sverge inte existerar något motstånd gent emot statstotalism och centralisering. Motsatsen är ju förhållandet.

Vilka konsekvenser ska man dra av dessa förhållanden, frågar Rüdiger i sitt "privata" brev. Denna fråga är ställd till kamrater som inte känner förhållandena i Sverge. Ska de svara på basis av Rüdigers upplysningar så är endast ett svar givet, att SAC håller på att försvinna och dö ut.

Detta är en klar nederlagspropaganda. Kommer utan tvivel att verka så bland dessa utländska kamrater, vilka så hårt måste kämpa för sin egen organisation. Det inpräntar missmod och nederlagsstämning även bland dem, när de upplyses om att en av IAA:s största sektioner tynar bort.

En sak brydde sig Rüdiger ej om att meddela kamraterna i utlandet, och det var att trots svårigheter för SAC så sätter medlemmarna in all sin kraft för att hålla ställningen och söka få organisationen framåt igen. Så är ju förhållandet och en sådan upplysning hade verkat förhoppningsfull. Men Rüdiger ville inte bidra därtill.

Rüdiger betecknar mina uppgifter till IAA:s årsberättelse som synnerligen torftiga. Det är naturligtvis bara torra uppgifter som lämnas dit, uppgifter om medlemsantalet, LS antal, vårt förlag, våra tidningar, våra tryckerirörelser, distrikten och dess verksamhet samt om departementen och federationerna. Men det är ju sådana uppgifter som ska införas i en årsberättelse. Det är väl inte meningen att man ska skriva om Proudhon och Landauer i en årsberättelse. Däri skall de faktiska organisationsuppgifterna införas, som exempelvis sker i SAC:s årsberättelse, vilken jag i huvudsak utarbetar.

Rüdiger anklagar mig att ha "förflackat det internationella informationsarbetet och levererar varken till oss eller till utlandet det material som behövs för att hålla vår rörelse vid liv". Jag erkänner att informationerna inte är så omfattande som de borde vara. Men den begränsning som är, beror endast på bristande tid. Vi utger vår bulletin regelbundet varje månad på olika språk. Materialet från den införes i våra tidningar världen runt, delvis även i andra organisationers tidningar. Däremot kan man inte säga att Arbetaren, där Rüdiger sköter utrikesavdelningen, är något vidare pigg på att ta in material från IAA:s Presstjänst. Under det senaste året har exempelvis inte intagits en enda av presstjänstens ledande artiklar i internationella frågor. Medan Norrlandsfolkets redaktion publicerat dem a l l a, som ledare i sin tidning.

IAA:s arbete skötes helt på fritid. Däri ingår den ganska omfattande skriftliga korrespondensen. Vi har hållit på nu i cirka 13 år med detta fritidsarbete då ekonomi saknats att ha i arbete en helt avlönad funktionär, som hade varit nödvändigt om informationerna skulle haft den omfattning som Rüdiger kräver. Så långt krafterna räckt till har informationer dock lämnats.

Hans anmärkning om bristande informationer är i detta fall ett klart underkännande beträffande det nuvarande sekretariatets arbete. För Rüdiger personligen är det emellertid lämpligt att tala mycket tyst om den saken. Rüdiger tillhörde nämligen i Paris det sekretariat, som där tjänstgjorde före sekretariatets förflyttning till Stockholm. Och hur var det med det sekretariatets arbete? trots större resurser. Inte synnerligen lysande. På grund av att ONT den gången satsade mycket pengar för IAA:s arbete hade man då inte mindre än fyra fast anställda sekreterare: Rüdiger, Neves, Maskarell och Besnard. De var fullt avlönade och kunde därigenom ägna all sin tid åt IAA:s verksamhet. Dessutom användes en hel del extra hjälp varje månad. Till Dupont, Pilarski, MacDonald och André utbetalades exempelvis under 10 månader 1938 tillsammans närmare 35.000 france för utfört extraarbete för IAA. Summan måste beräknas på den tidens kurs. Men detta sekretariat kunde inte ens iordningställa IAA:s kongressprotokoll från 1938 trots beslut om att sekretariatet skulle göra det. Sekretariatet satt kvar och utbetalade avlöningarna så länge pengarna räckte. IAA:s kassaböcker visar detta klart. Sen sändes materialet hit. Vårt sekretariat i Stockholm fick ej av IAA ett enda rött öre när vi övertog arbetet. Vi måste därför omedelbart begära förskott från SAC och fick även sådant. Den första utgift vi gjorde var att vi sände 800 kr. till sekretariatet i Paris för att det skulle kunna sända materialet hit och när detta omsider kom måste vi betala frakten här trots att vi översänt 800 kr. för detta ändamål. Sedermera måste vi även betala hyran för lokalerna i Paris, som inte av Parissekretariatet klarats.

Som medlem av Parissekretariatet, vilket arbetade under betydligt bättre ekonomiska förhållanden än vi, och på grund av vad som här ovan framförts, är Rüdiger inte rätte mannen att resa kritik mot IAA:s nuvarande sekretariat för dess arbete.

Jag har angripit Rdiger för att han förringat SAC inför utländska kamrater. Men han begränsar sig inte endast till det. Han förringar även utländska kamrater och dess organisationer i SAC:s press. Den saken borde de svenska kamraterna lättare kunna kontrollera. Jag har ur Rüdigers artiklar samlat många belägg därför. Hinner dock ej att nu behandla den saken så grundligt. Endast en detalj i detta sammanhang.

I Arbetaren för den 7 nov. 1951 behandlar Rüdiger en artikel i Solidaridad Obrera i Paris, skriven av Gaston Leval. Den behandlar visserligen den anarkistiska rörelsens nuvarande omfattning i Europa. Till artikeln, som Rüdiger refererar säger Rüdiger dock att "det må ännu tilläggas att Levals begrepp "anarkism" som vi oförändrat övertagit ur hans artikel i det föreliggande fallet lika gärna kunde översättas med "syndikalism".

I sin artikel framhåller Gaston Leval angående rörelsen i Belgien att "i hela landet arbetar bara en grupp och i Brüssel finns en enda aktiv personlighet i verksamhet". Till detta Levals påstående fogar Rüdiger i artikeln hånfullt: "Här misstar sig Leval. Det är två stycken".

"Två stycken." Vilken missvisande och hånfull upplysning! Det är sant att i Brüssel finns två kamrater som är internationellt kända genom sina artiklar, nämligen kamraterna Hem Day och G. Ernestan. Men de är inte ensamma. Från Brüssel utkommer den anarkistiska tidskriften Pensée et Action, redigerad av Hem Day. De har ett förlag som utger en mängd böcker och broschyrer. En del frihetliga krafter, bland dem G. Ernestan, utger från Brüssel tidskriften Les Cahiers Socialistes. Att tala om två som de enda krafterna i Brüssel är missvisande. Det måste ju finnas kamrater som ekonomiskt upprätthåller dessa tidskrifter, som genom aktivt arbete sprider tidskrifterna och litteraturen. Men dessa krafter räknas tydligen inte, ty de tillhör inte den skrivande intellektuella gruppen. Men denna andra grupp är nödvändig för varje organisation. Utan denna grupp kan ingen organisation fortsätta sin verksamhet.

Nå, det är endast e t t exempel på Rüdigers "upplysningsverksamhet" om vår internationella rörelse. Fler exempel finns.

I debatten om artikeln i presstjänsten inför AU har Rüdiger angripit mig för att vilja totalism. Han snuddar vid denna fråga även i sitt svar nu. I sin bevisföring gräver han fram citat från Lenin och andra patriarker. Jag vågar dock försäkra, att jag är fullständigt fjärran från all totalism. Hela mitt mångåriga organisationsarbete, som kamraterna inom SAC känner till, ger klara belägg därför. Men att ingripa mot någon som skadar organisationen är inte totalism. Det är just detta jag gjort. Hade ingen anledning att fråga Rüdiger eller AU innan jag skrev min artikel. Rüdiger hade offentligt skrivit nedsättande om SAC utan att fråga någon till råds och ett offentligt svar mot detta fordrade ej något tillstånd.

Men låt oss titta lite på Rüdigers egen "frihetlighet". I sitt förslag till AU kräver han att hans svar mot min artikel skall in i IAA:s Presstjänst okommenterad. Sista ordet. Får ej sägas emot. Får ej kommenteras.

Rüdiger har även angripit mig för likriktning. Är det inte i stället så att Rüdigers behandling av de internationella frågorna i Arbetaren i högsta grad vittnar om just likriktning? Han plockar reda på de artiklar i den utländska pressen som överensstämmer med hans egen uppfattning och inför dem i Arbetaren. Allt annat undertryckes. Idédebatten i Arbetaren, vilken Rüdiger i stor utsträckning dirigerar, är ingen renhårig idédebatt. Inför endast avvikelser och kritiska stämmor m o t idéer och rörelsen. Plockar även med förkärlek upp artiklar skrivna av personer utanför rörelsen. Inför dem om de blott är kritiska mot idén. Men alla de många kamrater som i vår utländska press försvarar idén och rörelsen omnämns inte. Dessa kamraters artiklar översätts ej och införes. De som försvarar idén och rörelsen passar tydligen inte.

Detta är en e n s i d i g h e t och en l i k r i k t n ing av den mest fruktansvärda omfattning.

Se exempelvis Rüdigers behandling av IAA:s kongress i Toulouse. Han hade av tidningens redaktion i uppdrag att referera kongressen. Men referatet var fruktansvärt ensidigt. Endast de personer som hävdade samma meningar som Rüdiger refererades. De andra inte. Som motsatsen kan nämnas att de båda spanska riktningarnas tidningar refererade korrekt. De refererade varandras anföranden å kongressen. Rüdiger hade kunnat ur dessa tidningar översätta anförandena och infört dem i Arbetaren.

Men det ansågs kanske inte lämpligt att införa referat av de stora talen å kongressen, exempelvis talen av Federica Montseny, Esgleas, Santamaria samt av ombuden från Frankrike, Argentina och andra bland dem från Italien och England. Det var kanske inte lämpligt. Bland annat därför, att de innehöll en kritisk granskning av vad Rüdiger framfört på kongressen. Men vad Rüdiger framfört var väl heligt? Mot hans tankar fick inga kommentarer göras.

Att Rüdiger teg i sina referat om att sekretariatets berätt-

else e n h ä l l i g t godkändes, även av de b å d a spanska riktningarna, var förståeligt. Att tjänstgörande ordföranden, Albert de Jong å kongressens vägnar tackade sekretariatet för dess mångåriga, förtjänstfulla arbete, var ej heller omnämnt i Rüdigers referat. Han gjorde säkerligen ej detta på grund av att han förut i en mängd olika sammanhang, liksom nu, förklarat sekretariatets arbete för underhaltigt och fördärvbringande. Kongressens beslut i denna fråga var ett klart underkännande av Rüdigers synpunkter i detta avseende. Och detta fick naturligtvis inte omtalas i Arbetaren för SAC:s medlemmar.

I sitt referat teg Rüdiger även med att en del delegater framförde sitt tack till SAC och dess medlemmar för att de under de hårda krigsåren upprätthållit och ekonomiserat IAA:s arbete. Rüdiger ansåg tydligen att det inte angick SAC:s medlemmar att dess arbete uppskattades av den internationella kongressen.

Rüdiger bör sannerligen ej angripa andra för likriktning när han själv i så stor utsträckning tillämpar en sådan.

Nå, det sagda kan vara nog för denna gång. Beträffande Frihetliga kommunalfolkets protest låter jag den i detta sammanhang tala för sig själv. Det är onödigt med kommentar i detta sammanhang. De har ju för övrigt lovat att komma igen. Vad slutligen AU:s uttalande beträffar så beklagar jag uppriktigt det beslut som fattats i frågan samt känner mig tacksam för den reservation mot beslutet som avgavs av AU-ledamoten Oscar Jansson.

Kampen för syndikalismen fortsätter och varje angrepp mot SAC kommer även i fortsättningen att tillbakavisas.

John Andersson.